

Dag 0.

De fiets is zo algemeen in Nederland dat ook een wat minder welgesteld persoon er altijd wel over een kan beschikken.

Toen ik ongeveer het minimum verdiende met een baan en ook vakantiegeld kreeg, dat ik echt aan vakantie kon besteden, maakte ik een fietstocht. De eerste keer ging het naar Denemarken en de tweede keer ook.

De afstand was net te overbruggen, het land vrij vlak en laag.

Het derde jaar fietste ik met een vriend in Engeland. We vertrokken met de veerboot van Stena Lines van Hoek van Holland naar Harwich en fietsten omhoog tot New Castle en vertrokken vandaar met een ferry van Scandinavian Seaways en kwamen dan retour in IJmuiden.

Van Harwich tot New Castle was onze fietstocht. Het was in het oosten van Engeland in het algemeen niet zo heuvelachtig en gemiddeld viel er iets minder regen dan in het westen.

Na deze fietstocht kwam weer een tocht naar Denemarken met dezelfde compaan en het moest nu een fiets worden met drie bladen voor en 7 achter: 21 versnellingen. Dat was nodig, want ik fietste met een zelfgebouwd aanhangwagentje. Dat aanhangwagentje was grotendeels van aluminium en had een ledig gewicht van 8,5kg. De bijzonderheid van deze zelfbouw was dat ik het karretje bij iedere doe het zelf zaak in Europa kon repareren.

Ook de vriend die een dure les had geleerd op de tocht in Engeland met zijn vrij gewone en zware Sparta-fiets met slechts vijf versnellingen, kocht een fiets met 21 versnellingen. Hij fietste opnieuw met fietstassen voor en achter. Op het voorwiel plaatsten we een wat ordinaire bagagedrager van de Hema vergeleken bij wat op de high tech trekkingbikes werd gemonteerd.

Ik haalde mijn tourfiets in Goor bij de jaarlijkse fietsopruiming van de OAD bus-fietsreizen. Een stevige fiets, niet echt licht, maar ik was er blij mee. De prijs viel wel wat tegen voor een gebruikte fiets...ik moest er 450 gulden voor neerleggen.

Gelukkig hoefde ik er niets aan te repareren tijdens de tocht.

Het fietsen, de vrijheid van de Hollander.

Het is een gedeelde ervaring van, veel Nederlanders, dat zij als kind al fietsen hebben geleerd en over het algemeen fietsen een positieve ervaring vonden. Veel lange tochten maakten we niet. Heel af en toe een schoolreisje of met een jeugdclub. Dit was in het algemeen voordat ouders auto's hadden. Toch heb ik wel verhalen gehoord over reisjes per fiets, tochten naar grootouders en natuurlijk die moeizame tochten op zoek naar aardappels in de hongerwinter. Al was je op het laatst in de oorlog bijzonder in het voordeel als je nog een fiets had.

Ouders moesten nog op zaterdag werken en op zondag in huis blijven.

De nieuwe generatie, die mocht doorleren, kreeg door de toegenomen welvaart de beschikking over de auto en moest consumeren.

De ontdekking van de nadelen van deze nieuwe werkelijkheid door de club van Rome kwam later.

Toch kwam er een kwantitatieve toename van alles wat er al was. Meer milieu, meer auto's, meer visvangst, meer melk, meer vliegtuigen en meer toerisme. Meer fietsen. Meer, meer meteorologische records ook.

Het fietsen dus. Het is het enige waar je nog genoeg aan mag beleven en het is zo dichtbij, je verlengt gewoon je fietstochtje tot het een vakantiereis wordt. Zelfs de VVD-leider Bolkestein scheen het liefst in Frankrijk rond te fietsen, Zij het, dat hij, voor zijn welbevinden, 's avonds een hotelletje opzocht. Het geeft aan, dat wij eigenlijk snakken naar een cultuur en

landschap om te beleven, dat wij evenwel maar met mate in stand houden. Het bijproduct van onze bedrijvigheid is de vakantie. Het bijproduct van ons toegenomen toerisme is de afname van de aantrekkelijkheid van het landschap, waar wij het liefste op vakantie zijn. Maar toch: fiets!

Dat het met onze ontwikkeling gesteld is als met een vreemde dans: vijf stappen vooruit, drie stappen terug, is een vervelende bijkomstigheid: de scooter is het parapedaardje van de generatie- idealen uit de jaren vijftig en komt vlak voor de overgang naar de 21ste eeuw weer massaal op, ondanks dertig jaar milieuonderwijs. Theun de Vries een beroemd schrijver, die zelfs in het Russisch – in communistisch Rusland - is vertaald, schreef al in de jaren twintig van de twintigste eeuw, terwijl hij door het Gooi fietste en werd gehinderd door de bromfiets, dat de fiets een hemelse vinding was, de bromfiets daarentegen een uitvinding van de duivel - en nu in 1998 is dat nog hetzelfde. Voor de mobiliteit van de gewone arbeider heeft de bromfiets veel betekent. Ook voor zijn beleving van vrijheid, daar gaat het niet over, maar in een perfecte wereld, was er geen brommer, hetzij dan misschien electrisch.....

Lage Vuursche dus, jaarlijks meer dan 1 miljoen mensen op bezoek. 1 miljoen... het is slechts een klein deel van het aantal passagiers op Schiphol jaarlijks. Het is relatief met zo'n brommer, stap in de trein en je merkt er niets van. Neem het vliegtuig en je komt ze niet tegen, stap aan boord en Het is relatief de beleving van een bromfiets, maar er is wel iets van aan, want er is later onderzoek gedaan, waaruit blijkt dat een bromfiets met 2takt motor meer vervuult dan een oude vrachtwagen. Niet zo leuk als je op je fiets naar je werk gaat en het aantal bromfietsen om je heen al maar toeneemt.

Het is op de fiets dat wij het Groene Hart waarnemen. Het is op de fiets, dat je Nederland nog als mooi ervaart.

Het fietsen ligt dus voor de hand voor generaties van Nederlanders. Wij hebben dit tot grote hoogte op gevoerd, Wij hebben zelfs "dak van de wereld" fietsers en ieder van ons kan meeleven met de verre reizen van Frank van Rijn. Hij heeft van het schrijven erover zijn beroep gemaakt.

Het is ons echter niet allemaal gegeven om dat soort reizen zelf te maken.

Het gaat mij om fietstochten, die je zo vanuit huis begint: Een blokje om, een tocht van drie weken. Precies vallend in de vakantieperiode. Waarbij de kosten beperkt blijven, En het pioniersgevoel, ondanks de huis, tuin en keukenstijl een beetje begint te leven.

Een huis, tuin en keukenstijl omdat de supermarkt om bij te tanken altijd nabij is. Mijn eerste tocht was naar Denemarken. Een land zo dichtbij. En toch zijn veel Nederlanders er nooit geweest. Zo dichtbij en dus bijna echt een blokje om. En in Duitsland heb je de Aldi, maar in Denemarken ook, ja zelfs in Engeland.

Ik zou niet zo gauw naar Denemarken gaan, maar als de fiets het enige betaalbare vervoersmiddel is dan is het niet zo gek. Op het station bij de fietsenstalling kocht ik bij de beheerder, die ook fietsen repareerde een mooie tweede hands "Multicycle" met 2 kettingbladen voor en vijf achter... een 10 versnellingen fiets. De prijs was, meen ik, 180 gulden. Mooi lichtgewicht en degelijk al was het frame van aluminium. Een Belgisch kwaliteitsprodukt. Ik heb deze fiets nog steeds, al rij ik er niet vaak op.

Geen probleem deed zich voor op de meer dan 2000 km. die ik er vervolgens mee reed, met volle bepakking op de eerste fietstocht,

Ik had ook nooit vergeten dat, toen ik nog op de lagere school zat, een onderwijzer van onze school zijn lange zomervakantie gebruikte om met zijn hele gezin naar Denemarken te fietsen en ook weer terug. Hij schreef, behalve dat hij onderwijzer was, ook (kinder)boeken. De auteur Jos A. Brusse en deze stond er op onze school om bekend dat hij geweldig kon vertellen. Over de rode Pimpernel bijvoorbeeld, de gemaskerde Engelse edelman, die in

Frankrijk mensen redde van de guillotine.

Het heeft altijd mijn bewondering gewekt om met je gezin zo'n eind te gaan fietsen. De prestatie leek mij- voor hen- nog groter, nadat ik zelf zo'n tocht gemaakt had, als volwassene. De bewuste onderwijzer fietste met zijn gezin en de jongste was vijf of zes jaar. De jongste, die zelf fietste was acht of negen. Iedereen wist dat ze die tocht hadden gemaakt, want ze stonden op de voorpagina van de Baarnse krant met het hele gezin. Ik geloof dat er zelfs een reisverslag in de lokale krant kwam, al ben ik daar niet zeker van.

Op wat latere leeftijd raakte ik bevriend met de oudste zoon en kwam er over de vloer. Zo leerde ik hoe je je vakantieherinneringen documenteert met bonnetjes en knipsels en ansichtkaarten die je ter plaatse kocht. Je hoefde niet altijd zelf foto's te maken. Die eenvoudige bonnetjes en ansichtkaarten vertelden toch het verhaal of deden de herinnering leven.

Tenslotte was het voor mij als huis-tuin- en keukenfietser niet onbelangrijk dat Denemarken een land is zonder bergen!

Fietsen paste prima in mijn kleine budget.

Tweemaal naar Denemarken was een goed begin buiten Holland. Dan een keer naar Engeland van Harwich naar New Castle..Het oosten dat het minste bergen heeft. Ook het weer is net een tikkeltje aangenamer dan het westen van Engeland. Nog een keer naar Denemarken via Duitse eiland Rugen en het Deense eiland Bornholm.

Nu wilde ik een keer naar de andere kant van Engeland naar het westen en weer terug. De bergen nam ik voor lief. Je kunt altijd nog omhoog lopen. En deze keer ging ik zonder aanhangwagen, waar ik ook 1800 km mee had gefietst – met 1 reparatie met een stukje ijzerdraad.

In de Lonely Planetgids las ik over Saint Davids aan de kust in Wales. Een soort bedevaartsoord in de middeleeuwen. Een heel klein plaatsje, maar toch stond er een kathedraal.

Ooit trokken heel veel pelgrims naar St. Davids. Er was zelfs een paus, die de mensen voorhield dat 2 maal naar St. Davids op pelgrimage gelijk stond aan 1 maal naar Rome. Een rustig klein stadje vlak aan zee met een kathedraal en heel veel geschiedenis. Dat werd het einddoel.

Wales had serieuze bergen, 2700 stond er op de kaart...Pas even later realiseerde ik mij dat het om "feet " ging. Dan was dat 900 meter... voor iemand van het platte Holland nog heel wat. Mijn fiets had 21 versnellingen, woog 17 kg, geen lichtgewicht, maar ik zelf woog 96,5 kg en daar ging ik toch wat aan doen. Vanaf februari dat jaar nam ik een sapdag per week in acht. Geen eten, wel groentesap. Zo kwam ik op 92 kg bij vertrek naar Engeland.

Engeland heeft zoveel sfeer en dat deelt zich gelijk al aan je mee zodra je het eerste dorpje en kerkje bent gepasseerd.

Vroeger had je de schrijvers. Thomas Hardy, Charles Dickens, Jane Austen. Nu zijn er de TV-series

De Wrekers in de jaren 60 - stel je voor, je bevind je n.b. op hetzelfde eiland als Diana Rigg and Patrick Macnee ofwel "Mrs.Peel and Steed".

Morse. De films, Robin Hood, Sense and sensibility, The Remains of the day, culminerend in Midsomer Murders. And....Let 's not mention the war....Fawlty Towers.

Disk Error 31 reading drive C

1 Retry 2 Cancel and return to document

Mijn eerste computer was een zogenaamde 286 met een harde schijf van ongeveer 20 Mb. Ik werkte met "wordperfect" de standaard in tekstverwerking in die tijd. Het ging om een kopie van Wordperfect 5 op twee 5 1/4 inch diskettes, maar dat programma gaf een probleem. Later kon ik in de opruiming een origineel programma Wordperfect 4.2 kopen op 4 buigzame floppies van elk 360Kb . Wordperfect 4.2 werkte prima, deed alles wat ik met een tekstprogramma wilde bereiken en gaf geen foutmeldingen meer. De oude tekst met WDPFT 5 bleef onbenaderbaar.

De enige mogelijkheid was om de tekst te printen, want dat kon nog wel!

Veel later heb ik die geprinte tekst - met een Panasonic naaldprinter met papier dat geperforeerd was aan de zijkanten voor het transport - kunnen scannen met tekstherkenning/OCR en toen pas kon ik de tekst weer bewerken.

*This text is not displayed in WordPerfect format.press any key to continue
filename C:\WDPFT.5\REIS'97
File Size:118293*

De planning.

Met behulp van de kaarten (Ordnance en Survey) heb ik een route uitgezet. Dat gebeurt thuis achter het bureau. Afgaande op de ervaring met eerdere fietstochten, met een gemiddelde van zo'n 80 à 100 km. per dag. Af en toe stop je er een "bezichtigingsdag" tussen, want het is te optimistisch ingeschat, dat je én een stad kan bekijken én een flinke dagtocht maken, ook weer ervaring, zeg maar.

Het is wel voorgekomen dat ik een dag had gepland in een "national park" en twee nachten op dezelfde plaats wilde blijven, maar vanwege het regenachtige weer, van zo'n verkenningstocht heb afgezien. Dan besloot je je energie te gebruiken om verder te komen. Tot het einddoel bereikt was, bleef je daarop gericht: je was weliswaar waar je was, maar je moest, altijd, nog veel verder.

Planning voor de fietstocht naar Wales.

Globaal:

Harwich - Oxford 126 mijl, is 210 km. (via kortste verbinding).

Oxford - Fishguard 205 mijl, is 341 km.(via kortste verbinding)

Aberystwyth - Lincoln 199 mijl, is 331 km, (kortste verbinding)

Lincoln - Hull 44 mijl, is 74 km. (kortste verbinding).

Baarn-Hoek van Holland 114 km.

Rozenburg/Europoort - Baarn 122km.

Voor Engeland gebruikte ik "Ordnance and Survey" kaarten; 1 cm. is 2,5 km. Op de kaart vind je een aanduiding van jeugdherbergen en campings.

Planning: tussen haakjes wordt aangegeven welke bestemming in werkelijkheid werd bereikt op die dag. (Ter referentie).

Vrijdag	13-06,	Dag 01. Harwich via Hoek van Holland. (Bradfield)
Zaterdag	14-06	Dag 02. Saffron Walden. Niet de kortste verbinding naar Oxford. (Duddenhoe End bij Saffron Walden).
Zondag	15-06	Dag 03. Oxford. (- Bletchingdon bij Oxford).
Maandag	16-06	Dag 04. Oxford. (- Bletchingdon).
Dinsdag	17-06	Dag 05. The Cotswolds. (- Long Compton in the Cotswolds) .
Woensdag	18-06	Dag 06. The Cotswolds (- the Severn – Great Malvern).
Donderdag	19-06	Dag 07. Hay on Wye, (- Talgarth/Wales) .
Vrijdag	20-06	Dag 08. Brecon. (Youthhostel Llandeussant/Wales in the "Brecon-Beacons") .
Zaterdag	21-06	Dag 09. Brecon Beacon. (-Broad Haven/Wales a/d kust).
Zondag	22-06	Dag 10. Brecon Beacon Nat Park (- St. Davids/Wales a/d/kust).
Maandag	23-06	Dag 11 Carmarthen (Aberport/Wales caravanpark a/d kust).
Dinsdag	24-06	Dag 12. St. Davids. (- Aberystwyth/Wales a/d kust) .
Woensdag	25-06	Dag 13. St . Davids, Fishguard, Aberystwyth (- Bala/Wales)
Donderdag	26-06	Dag 14. Aberystwyth. (- Trentham under New Castle on Lyme/Engeland).
Vrijdag	27-06	Dag 15 Bala. (- Kniveton in het Peakdistrict)) ,
Zaterdag	28-06	Dag 16. Llangollen. (– Old Clipstone voorbij Mansfield).
Zondag	29-06	Dag 17. Richting Peak District. (- Lincoln).
Maandag	30-06	Dag 18 Peak district richting Lincoln, (- Lincoln).
Dinsdag	01-07	Dag 19 Lincoln, (- Market Rasen) .
Woensdag	02-07	Dag 20 Market Rasen, Hull – Rotterdam Rozenburg. (- Noordzee),
Donderdag	05-07	Dag 21 Europoort Rozenburg, Baarn (Baarn.)

Gedurende de tocht bleek de financiële basis van de tocht te smal te zijn: het was: of kamperen in de tent, of, in geval van regen, de jeugdherberg. Dit geeft problemen in het geval van de jeugdherbergen, die soms geen onderdak (kunnen) bieden, terwijl je er wel op rekende. Zo werden de jeugdherbergen een falend plan B.

Als je dit vooraf bedenkt kun je een bedrag achter de hand houden voor een B&B, of hotel, bijvoorbeeld 75 pond. Maar.... je gaat je budget misschien snel overschrijden als je daar 1x aan begint. Zoek dan als alternatief een camping in de buurt. Niet met een aanduiding op een kaart maar met een campinggids voor de zekerheid. Al deze zaken werden uiteraard nog niet on-line geregeld of opgezocht in die tijd.

De situatie dat dit comfortabeler zou zijn - en ook gewenst – vaak vanwege de regen, kwam uiteindelijk een keer of vier voor. Het eerst in Stow on the Wold in the Cotswolds (geen plaats over).

Een uitwijk, naar de altijd duurere bed-and-breakfast pensions, paste niet in het budget, waarover ik beschikte. Vanwege de onaangename weersomstandigheden, de uitzonderlijke hoeveelheid regen, ga je twijfelen, of je dit nog wel een vakantie kan noemen.

Met gunstig weer ziet het er heel anders uit, dan denk je er niet eens aan. En als je met ruime middelen en een auto rondtoert, zul je er ook niet van wakker liggen.

Vrijdag 13-06.

De nieuwe snelle veerboot van Stenaline vertrekt of 's ochtendsvroeg, of 's middags om halfvier.

Voor mij maakt de grotere snelheid niets uit: ik slaap net zo lief aan boord, als dat ik direkt na aankomst een camping moet zoeken.

Een trein gaat niet zo vroeg dat ik om 7.00 uur 's ochtends in Hoek van Holland ben.

Voor de zekerheid vertrek ik uit Baarn om half zeven in de ochtend. Dat moet goed te doen zijn en dan ben je er ook in ieder geval een half uur voor vertrektijd.

De reis begint al meteen met het Groene Hart van Holland, Volgens sommigen bestaat dit Groene Hart niet eens. De volgende route is een aardige aanwijzing. De ontkeners van het bestaan zullen dus uit de trein en auto moeten en op de fiets en in de kano moeten om het te ontdekken. Het is geen bewijs, maar toch een groen statement.

Heel in het begin, als je door de bossen van de Vuursche fietst, dan moet je er toch niet aandenken, dat hier op jaarbasis meer dan 1/ 144ste deel van de bezoekers van zekere plaats in de Haarlemmermeer komen (1998). Meer dan een miljoen! En dan zijn er ook nog reeen in de bossen! Die kunnen alleen maar gestresst raken.

Via Nieuw Loosdrecht op de Vecht en Breukelen aan, waar vroeger zeiljachten en koetsen met paarden het verkeer uitmaakten.

Naar Woerdens Verlaat en langs de Meije naar Zwammerdam. Groen, groen hart. Kwakende kikkers en fietsende kinderen die naar school gaan. Ook auto's die worden gebruikt om kinderen naar school te brengen. Auto's die de fietsers hinderen.

Via Boskoop, Zoetermeer en Pijnacker arriveer ik om kwart over elf in Delft. (11.15 u. 92 km. 4,5 uur fietsen).

Tijd voor een koffiepauze. Hoek van Holland is nu nog 22 km.

Toevallig komt net de paardentram voorbij in Delft, voor de toeristen. Verder maar weer via Naaldwijk en het Staelduinse bos kom ik om 13.00 uur aan in Hoek van Holland.

Ik doe wat boodschappen en om een uur of drie arriveert de HSS Discovery. Bij Stenalines mag mijn fiets gratis mee. Temidden van enkele oldtimers zoals Rolls Royce een Bentley en een MG, die ook aan boord gaan.

Vertrek niet om 16.10 uur, maar om 16.30 uur.

Op deze snelle overtocht wordt meer brandstof verbruikt dan bij het oude schip dat er 2 maal zo lang over deed. De terminal is nieuw. We staan langs de kade opgesteld en zien de Discovery naderen. Het valt mij op dat het een catamaranmodel is, met twee drijvers onder de grote body van het schip.

Afstand Baarn - Hoek van Holland 114 km. tijd 5 u. 55 min volgens de fietscomputer.

De HSS van de Stena Lines is nog maar een maand in gebruik en brengt je inderdaad in enkele uren naar de overkant. Er is een vertraging van een uur i.v.m. "drukke scheepvaart". Welke bijna rampen achter deze geserreerde mededeling schuilgaan? Wij weten het niet. Deze snelle verbinding van Hoek van Holland naar Harwich is een ontwikkeling die ook te maken heeft met de nieuwe verbinding met Engeland via de Eurotunnel bij Calais die gereed kwam in 1994.

De verbinding via Hoek van Holland blijft zo aantrekkelijk voor de reiziger die snel wil zijn.

Van Harwich naar de camping in Bradfield is 12,3 km.

Het linksrijden prentte ik mij in door op de wijze van het lied uit "life of Brian" te neurieen: "always keep on the left side of the road..." ("always look on the bright side of life" een motto, trouwens, dat ik ook goed kon gebruiken tijdens de fietstocht....)

Eerst meldde ik mij bij een chique villa, waarbij ik iets van een camping ontwaardde, maar de eigenaar wees mij snel door naar de camping, die beter bij mij pastte, bij de "pub" ietsje verderop. In de pub staat een jonge meid achter de bar, bij wie ik mag betalen. Ze moet even vragen, want ze is eigenlijk aanwezig omdat het vrijdagavond is en goed druk kan worden. Het is uiteraard een goede gelegenheid een "pint of lager" te drinken op de succesvolle overtocht.

De camping is bij de pub: "Stranger's Home".

Het meest bijzondere is een grote volièrre vol parkieten met allerlei gebruiksvoorwerpen, die zijn omgevormd tot nut des vogels. Je loopt er langs op weg naar de douche.

De camping, ongeveer twee voetbalvelden groot, kost 3,50 pond.

Zaterdag 14-06-1997

Om een uur of 8 sta ik op de camping in Bradfield, waar het zaterdagochtend, toen ik de tent inpakte niet echt regende, maar een beetje miezerde. Later op de dag zou dat beter worden. Ik werd wakker met een verbazingwekkend pijnlijke onderrug. Met moeite kwam ik overeind en dacht heel even dat de vakantie voorbij was. Ik strompelde naar de douches. Daarbij passeerde ik een volièrre. Ik weet de al te stramme rug aan het slapen op de grond met slechts een kunststofmatje.

Pas toen ik al lang en breed thuis was en iets over rugklachten las, kwam ik erachter hoe die pijn in de rug ontstaan moest zijn: ik had voorovergebogen, op een dubbele pijpleiding staand, mijn fiets met bagage en al omhoog getild over de pijplijn, zodat de fiets tussen twee leidingen instond. Het ging daarbij om een fiets met volle bepakking (overbepakt haast terwijl de fiets zelf al 17 kg woog). Bij deze ondoordachte tilbeweging had ik mijn gevoelige plek in de onderrug geforceerd. Dit was echter pas 's nachts tot volle ontwikkeling gekomen en deelde zich bij het wakker worden aan mij mee.

Na een dag of drie werd het wat minder en na een week had ik geen last meer van mijn rug.

Het incident deed zich voor bij het maken van een dia, waarbij de fiets tussen twee pijpleidingen moest komen te staan, alsof ik "rolling down the tracks" ging. Een lange spoorlijn volgend, aldus mijn planning verbeeldend....hoe kom je erbij, nietwaar?

Van Bradfield naar Bures (on the Stour) is 31 km. Bures is een aardig dorp met zo'n 3000 inwoners

Het laatste gedeelte van de weg naar Bures loopt mooi tussen de velden met aan weerszijden bloeiende bermes, het meest vallen de rode papavers op, die verderop als een lang slingerend lint de weg aanduiden tussen de akkers. Toevallig is de kerk open (uit de 14e eeuw) en kun je kaartjes kopen voor de tuinen in de omgeving, die opengesteld zijn voor het goede doel. Het is een aardige kerk met een mooi bloemstuk voor een glas-in-loodraam. De dames en huisvrouwen van de "parish" hebben hun best gedaan op allerlei gebak en "cakes". Ik koop een plakje cake, maar het is waarschijnlijk nog aan de vroege kant daarvoor. Ik word flink genegeerd door de dames, die elkaar nog het een en ander te vertellen hebben, maar misschien is die negatie slechts Engelse beleefdheid. Tegenover de kerk op de kruising koop ik een sandwich, Het is bij een soort "buurtsuper". Ik koop daar ook een bekertje warme koffie, het is de eerste kennismaking met de "Nescafe" oploskoffie, waar men in Engeland nog aan gewoon blijkt.

Na Bures mis ik een afslag en kom in Sudbury terecht.

Na een kleine omweg kom ik om een uur of vijf aan in Saffron Walden
Saffron, saffraan is een kleurstof die gebruikt werd voor de wol. Het bracht Saffron Walden
welvaart zo tussen 1100 en 1500 A.D. Saffron Walden werd en bleef een belangrijk regionaal
centrum met een markt, vanaf 1141. Ook een veemarkt.
Saffron Walden komt op 85 km. vanaf Bradfield. Ik neem een paar dia's van wat oude "shops
and windows". Middeleeuwse vakwerkhuisen. Ik kijk even in de kerk.
Het is duidelijk een oud stadje. Helaas begint het flink te regenen.

Info:

*De kerk is herbouwd in de "perpendicular style" tussen 1450 en 1550, Dichtbij staan wat
huizen uit
uit de 15e en 16e eeuw, Saffron Walden dankte zijn welvaart aan de lakenhandel. (wol) De
naam "Saffron" duidt echter op de andere handel, waar de stad groot in was: de teelt van
saffraan. Dit werd vroeger gebruikt als verfstof en als medicijn. In Saffron Walden is ook een
jeugdherberg.*

Ik verlaat Saffron Walden om naar een camp9ing te gaan die ik op de kaart zie aangegeven.
Onderweg kijk ik in een klein dorpje naar een "cricket match" in de regen, maar de finesses
van het spel blijven mij onbekend.
Toch treft mij "the britishness" van de mannen in hun witte kleding. Cricket is volkscultuur,
maar wel Engelse upperclass volkscultuur. Je moet er toch eens naar gekeken hebben.

*"Can't do that sort of thing, old chap, what? Not cricket, old boy".
"I remember seeing this chap making a 146 at a house cricketmatch at school before being
caught low down in a gully of a googly that dipped and swung away late". "On a sticky
wicket too," said captain Biggar, and was silent for awhile, his thoughts in the past.
(P.G.Wodehouse).*

*In "the Sandcastle" van Iris Murdoch slaat de zoon van leraar Bill Mor 31 voor hij het veld
verlaat bij de jaarlijkse schoolwedstrijden en is daarmee een gevierd speler. Hij mist de
laatste slag als een medeleerling hem overvalt met insinuaties over het overspel van zijn
vader met een kunstschilderes, vlak voor hij hem als werper de bal toeslingert.*

Het spel in "the Sandcastle":

*Er klonk applaus en toen hij omkeek zag hij dat Donald net de bal voor **een vier** langs
coverpoint had geslagen
Mor's aandacht keerde plots naar **de pitch** terug. Donald had een **korte bal** naar **mid-on**
geslagen, had besloten te **runnen** en was bijna uitgerund. Het was de laatste bal van **de over**
dus nu kwam Donald weer tegenover **de bowler** te staan. Mor hoopte eigenlijk dat hij gauw
out zou zijn. De spanning werd hem te veel. Gelukkig was het bijna tijd voor **de theepauze**.
Collega leraar Bledyard komt langs Mor. Draagt een **wit flanellen broek en blazer**, gaat op
een dekstoel zitten. Op grond van de kleding concludeert Mor dat Bledyard **oud-Etonian** is.
Nu klapten ze Donald het paviljoen in. Hij had 31 gemaakt. De volgende batsman nam zijn
plaats in.*

In de regen fiets ik verder tot de afslag naar Duddenhoe End.

Ik verlaat de B-road (=secundaire provinciale weg) en fiets een gehucht door en ik vraag me
af waar de camping is, als ik de bewoonde wereld weer bijna heb verlaten. Als ik het vraag
aan een passant blijkt ik er voor te staan.

De camping is evenals gisteren bij een pub. De "Woodman's Inn". Dat je dat niet meteen ziet

komt omdat het veld aan de achterzijde is. Het is dan 19.20 uur.

De camping kost voor mij met m'n tentje 3 pond. Weer een "pint" en deze keer ook een hamburger met frites.

Vandaag heb ik 100 km. gefietst. Ik heb daarvoor 6 uur en 15 minuten gefietst. Het fietsen is toch zwaar met al die bepakking. Gemiddelde snelheid deze dag is 16,4 km. Ik denk er voor het eerst over om wat van de bepakking per post te sturen.

Er is een papegaai in een kooi die veel lawaai maakt, lelijke kreten, geen woorden, behalve "Lorre". De camping is weinig onderhouden lijkt het.

Er zijn enkele vaste campinggasten. Er klinkt de roep van een koekoek.

In de heg, die de camping omgeeft begint, zodra de duisternis invalt, een vogeljong te schreeuwen om voedsel. Ik heb weinig verstand van die dingen, maar ik heb de indruk, dat het om een

roofvogel gaat, een buizerd misschien. Als ik midden in de nacht wakker wordt van een "late arrival", die bovendien zijn koplampen door mijn tent laat schijnen, hoor ik het jong nog steeds roepen. Het is geen aangenaam gehoor, maar ik slaap er al spoedig weer dwars doorheen,

Als ik weer wakker wordt is het licht en het geroep van het jong heeft opgehouden.

Vandaag heb ik 14 pond gespendeerd. 3,00 voor de camping, hamburger met frites 4,50 en een "pint of lager" voor 2,10 pond. Het meeste dus uitgegeven in de pub op de camping. Een pond reken ik in 1997 op 3 gulden en 25 cent.

Zondag 15-06.

Zondagochtend sta ik om 7 uur op.

Het regent. De gasten zijn nog niet op. Ze hebben waarschijnlijk tot laat in de pub gezeten.

Ik maak een thermoskan koffie voor onderweg

Mijn lichtgewichtcamouflage-regencape spreid ik, nadat ik mij eronder heb begeven en mijn hoofd door de opening heb gestoken, over het voorbagagerek en maak hem daar vast- en achter mijn rug over de plastic etenskast. Mijn hele hebben en houwen en ikzelf, wordt zo als het ware onder een tent bedekt. Een pet met klep, diep over de bril getrokken om deze spettervrij te houden en daarmee het zicht aanvaardbaar en ik ben fietsklaar voor in de regen. Ik word zo een voorbij rijdende tent haast.

Het heeft een camouflagekleur en komt voorbij? Een tent op de fiets....

Het is 8.40 uur als ik op de fiets stap en om een uur of tien is de regen (drizzle) opgehouden.

Ik heb dan al een keer koffie genomen uit de thermoskan. Onderweg zie ik een verkeersbord waarop de afstand naar Cambridge slechts 14 mijl is. Het doel is en blijft Oxford.

Dan komt de B655. Ik bekijk een kerkje langs de weg met mooi bemost baksteen, De toren is half ingestort, maar het puin is verwijderd. (Ingestort 1949). Er is geen bebouwing of gehucht bij. Het staat daar iets afzijdig van de weg voor de voorbijganger. De deur is open. Het kerkje wordt goed bijgehouden er zit een mooi donker eikenhouten plafond in.

De kerk is uit 1100, maar is de vervanger van een veel oudere. Ik geloof, dat het bij Hexton was,

In Leighton Buzzard maak ik een dia van een kanaalboot (Grand Union canal). Ik koop bij Woolworth een vies zoet drankje. Woolworth is een van de weinige winkels, die open is op zondag,

Het gaat om een pakje van Ribena. Ribena komt in 1998 in het nieuws omdat ze de tandartsenbond verleid hebben een drankje aan te bevelen, vermoedelijk omdat het, naast de zoetstoffen, ook wat kalk bevatte. De tandartsenbond had dit niet moeten doen.

info:

Leighton Buzzard wordt genoemd in het "Domesdaybook". Het is een marktstadje met wat oude huizen een mooi plein, Het vormt een eenheid met Linslade, De beide steden worden gescheiden door de rivier de Ouse . Het "Grand Union canal" loopt bij Linslade. Het beroemde "domesday" boek werd gemaakt voor de Normandiërs, die Engeland in 1066 veroverden en is een beschrijving en opsomming van alle dan bewoonde plaatsen.

Verder maar weer. Oxford is ver. De omgeving wordt wat rustieker. Een paar leuke bijwegen richting Oxford. Ik heb de route op de kaart ingetekend. Heel af en toe neem ik een verkeerde afslag, maar na een mijl krijg ik dat wel in de gaten. Terugkeren naar de kruising waar het verkeerd ging is de oplossing. Dit is aangenaam fietsen: niet te steile hellingen, vriendelijk glooiend. Het blijft die middag verder droog. Een paar kleine kerkjes, dan kom ik langs een heg waarachter ik een tractor hoor. Er hangt een onbestemde geur. Even later zie ik dat de boer aan het spuiten is. Dat ik dat ruik, is niet goed. Ik ben er snel voorbij. Het is zondag, daar rust geen zegen op. Misschien dat we 25 jaar later nog eens een onderzoek kunnen doen naar het voorkomen van "Parkinson" onder boeren in die omgeving. Om een uur of zes ben ik in Staunton St. John een sfeervol gehucht even voor Oxford,. Er staat een leuk kerkje, waar ik omheen moet om op de B-road te komen. Voor Staunton Saint John kwam ik nog door een stil bosgebied, dat is mooi voor de lui uit Oxford, zo'n bos in de buurt.

Volgens de kaart (ordnance and survey) is hier een camping – voor uitsluitend tenten - vlakbij. Ik zie deze echter niet en ga de oprit naar een huis op. Ik bel aan en vertel dat ik een camping zoek, die hier volgens de kaart moet zijn, Ze weten van niets. Het is een jong gezin. Ze wonen pas een jaar hier. Ze verwijzen mij naar Bletchingdon. Dat is nog een km. of 8. Ik kom er kwart voor acht aan.

Die dag heb ik 144km. gefietst, Ik heb 7.45 uur op de fiets gezeten.

Het is een prima camping met ruim plaats. Kosten 4 pond.

Er zijn nog enkele Nederlanders. Ik kan nog wat kopen in de "shop".

De "shop" heeft hooguit 10 artikelen in het assortiment, zoals crackers, melk en eieren. Ik koop hier voor 3 pond.

Het is een camping die ik bij de planning thuis al had genoteerd, maar de planning, die ik bij me heb, had ik natuurlijk weer niet geraadpleegd...

Diamond's Farm in Bletchingdon, een km. of 8 van Oxford verwijderd.

Er is zelfs een zwembad, waar ik geen gebruik van maak. (buitentemperatuur overdag ong. 16,17 graden)

Camping in Bletchingdon

Diamond Farm Caravan & Camping Park

Islip Road

Bletchingdon

Oxfordshire

Vandaag heb ik 144 km. gefietst. Dat heeft aan uren op de fiets 7.45u. gekost. Vertrokken om 8.40 aangekomen om 19.00. Dan is de reistijd meer dan 10 uur. Ik drink nog 2 pints in een pub in Bletchingdon voor de dag wordt afgesloten.

Maandag 16-06-1997

Speciaal voor mijn bezoek aan Oxford heb ik een extra slot op mijn fiets, zodat ik deze kan vastmaken aan een paal. Een fiets is hier even gewoon als in Nederland. Al wordt hij dan meest door studenten gebruikt. Het is echter een nadeel, dat je, evenals in Nederland, rekening moet houden met diefstal.

De zon schijnt als ik mij op weg begeef naar de legendarische stad Oxford. Vanuit Bletchington is het een km. of 10 naar het centrum. Ik kom uit vlakbij the Bodleian een wereldberoemde bibliotheek vlakbij de the Radcliff camera, het ronde gebouw. Het duikt vaak op in de detectiveserie Morse of diens opvolger Lewis. Onder de toegangspoort naar "the Bodleian" kun je je fiets parkeren, maar het is voor "staff only". Met een glimlach parkeer ik daar mijn fiets, het is toch zomervakantie?

Tot nu toe is het landschap niet echt steil geweest, meest glooiend. In de omgeving van Oxford is veel groen, Het doet echter weinig verzorgd aan, De paden langs de rivier bijvoorbeeld. In de stad zelf is het een en al stijlvolle bouwwerken. Het enige groen is het symmetrische grasveld, getrimd en strak als een tapijt, De chaos van de natuur teruggebracht tot een "meticulous order". Ik bezoek het museum met de "Oxford story". Je neemt plaats in een karretje op rails en wordt langs scenes uit het verleden van Oxford geleid. Ik heb er niet veel van onthouden. Een tegenstelling tussen de werkers, winkeliers enerzijds en de theoretici, de professoren en de studenten anderszijds, heeft in het verleden tot conflicten geleid in de stad, waar we nu niets meer van terug vinden, gelukkig maar.

Als ik uit het museum kom, staat mijn fiets er nog. Ik bezoek Christchurch College met zijn kathedraal en uitgestrekte grasvelden. Het is stemmig en sfeervol ook het wandel terrein erbuiten met een prachtig verzorgde "border" beplanting.

Info:

Oxford is een van de oudste universiteitssteden van Europa, alleen de Sorbonne in Parijs heeft oudere papieren. Voor 1300 werd hier al college gegeven, Het inwonertal is ongeveer 115.000.

Oxford: 35 colleges; kerken, Botanic garden, musea, Activiteiten: sightseeing, punting, boating.

Het Christchurch college heeft een kerk, die tevens de kathedraal is.

Magdalen College is het rijkst en heeft de mooiste en uitgebreidste tuinen.

Tuinen die ook figureren in films.

Oxford bestond al tijdens Alfred de Grote. (voor 1000 AD).

Alfred, koning van Wessex, leidde de Saksische opstand tegen de Deense Vikingen.

Er zijn munten gevonden uit de tijd van het bewind van Alfred, waarop staat "Oshnafordia".

Alfred zorgde ook voor het bouwen van versterkte woongemeenschappen "burhs".

Oxford werd een burh in 911 AD. In 1009 werd de stad verwoest, 4 jaar later moest het zich overgeven

aan Swein Forkbeard.

Het groeiende belang van Oxford blijkt uit het feit dat King Canute deze plaats koos voor zijn kroning in 1018.

Niet zo lang geleden las ik een boek van Barbara Pym, waar de "the Bodleian" (gebouw met uitgebreide bibliotheek) een rol in speelt als ontmoetingsplaats. Dit boek is uitgekomen in 1940.

De titel van het boek is "Crampton Hodnet". Het is een tragikomedie over een getrouwde

professor, die in zijn mid-life crisis (die term werd toen overigens nog niet gebruikt) kiest voor een studente boven zijn vrouw, die hem toch niet op waarde schat, denkt hij. Hij breekt met de conventies en weet uiteindelijk met zijn studente naar Parijs te vertrekken, maar zij vlucht het hotel uit bij de gedachte dat ze samen het bed gaan delen...

Barbara Pym schrijft over conventies en fatsoen en mensen die daar in verstrikt zijn. Over relaties die niet to stand komen en "endless cups of tea..." waarmee de stormen bedaren en men verder leeft tot de "the next cup of tea", of misschien in dit boek "some ovaltine".

Men kan haar bijzonderheden trouwens opzoeken in "the Bodleian Library" door te zoeken naar: "The Pym archives" Zij leefde van 1913 tot 1980.

Een stukje uit "Excellent women" uit 1952.

"More to drink!" said Rockingham with rather forced gaiety. He came towards me with the straw-covered flask and I let him fill my glass, although it was by no means empty. I began to see how people could need drink to cover up embarrassments, and I remembered many sticky church functions which might have been improved if somebody had happened to open a bottle of wine. But people like us had to rely on the tea-urn and I felt some credit was due to us for doing as well as we did on that harmless stimulant.

Een andere beroemdheid uit Oxford is **Iris Murdoch**. Relatieromans maar ook het goede en het slechte worden behandeld in libertijns intellectuele kringen. Het zijn toch liefdesromans, vol romantiek, maar met een filosofische intellectuele "twist". Als je "**the Sandcastle**" (Nederlandse titel: Gebouwd op zand) leest zie je toch ook de verwantschap met de thema's van Barbara Pym, maar soms lijkt het of Iris Murdoch deze parodieert....Je zou haast kunnen zeggen dat als je "**Gebouwd op zand**" leest, je meteen de wereld van Barbara Pym wordt ingezogen, maar het blijft onmiskenbaar Iris Murdoch...je leest één boek, maar leert twee schrijvers kennen en hun thema. Iris maakt het spannender, vind ik. De vrouw is rijk en zelfstandig. Ze rijdt een Riley. De leraar op de dure kostschool is traditioneel. Beide schrijfsters geven een mooi beeld van huiskamerbijeekkomsten en de lachwekkende bijzonderheden van de aanwezigen. De sfeer ademt Oxford of de voorbereiding erop. Zelfs de "ovomaltine" ontbreekt niet in "the Sandcastle" van Iris Murdoch

Voor de latere werken van Iris Murdoch hadden mijn warme belangstelling. Maar "Gebouwd op zand" en de jaren vijftig sfeer die eruit naar voren komt spreken ook erg aan. Iris Murdoch, die al begon met schrijven in de jaren vijftig, schreef door tot zij werd uitgeschakeld door optredende dementie. Ze is misschien wel bekender door de film die daarover is gemaakt naar het boek, dat John Bayley haar man, daarover schreef. Hij was getrouwd met Iris, wat haar een veilige haven bood. Ze had ook wel relaties buiten het huwelijk. In tegenstelling tot de romans van Barbara Pym zijn de karakters in haar boeken minder bleu. Maar niet minder scrupuleus over hun gevoelens en passie. Bij Iris worden de passies beleefd en vindt soms de loser het geluk en de winnaar het ehech.

Voor de onwaarschijnlijke relaties die in eerste instantie nooit zouden gebeuren tussen 2 van haar karakters is boeiend om mee te beleven, vind ik. Iris wat maak je me nou weer....!?

Maar dan wordt je door de schrijfster meegenomen in hun gedachten en twijfels, ontvouwen de gebeurtenissen zich zoals je misschien zou willen, maar tegen de verwachtingen is. Daarnaast geeft zij plaats aan religieuze beleving die zij combineert met psychoanalyse. De markt van welzijn en geluk komt in haar romans als de tijdgeest aankloppen. Tenslotte heeft zij ook iets over de fiets op te merken.... "The bicycle is the most civilized conveyance known to man. Other forms of transport grow daily more nightmarish. Only the bicycle remains pure in heart." — Iris Murdoch, *The Red and the Green*

Verder lopen wij rond tussen gebouwen die figureren in de detectiveseries Morse and Lewis en Hathaway. Oxford: a most murderous city...

Er bestaat niet "de" universiteit in Oxford. Er zijn verschillende Colleges. Oorspronkelijk verzamelden geleerden een aantal studenten om zich heen. De studenten leefden in een grote zaal, of soms in het huis van de geleerde.

Veel van de oudere colleges waren in de grond der zaak regionaal van aard. Jesus College was voor studenten uit Wales. Queen's college voor studenten uit Cumberland en zo voort. De zwarte dood, de pest (ong. 1375), eiste veel slachtoffers in de stad, terwijl de professoren en studenten de stad ontvluchtten en op buitenplaatsen verbleven.

Later konden zij grote delen van de stad overnemen van de gestorven inwoners. Ook moet je beseffen dat de Colleges religieuze stichtingen waren, niet simpelweg academische opleidingen.

New College werd gesticht om de door de zwarte dood, de pest, weggevalen priesters te vervangen.

De oudste Colleges gaan terug tot de 13e eeuw. Zoals Merton en Balliol.

Henry VIII hervormde de Colleges. Hij schafte de opleiding kanoniek recht af. Hij stichtte leerstoelen voor Medicijnen, Burgerrecht, Grieks, Theologie en Hebreeuws.

Christ Church College is het grootste van Oxford. De grandeur komt grotendeels door de trots van de stichter van het College sir Thomas Wolsey. Wolsey was een student geweest van het "Magdalen College". In 1500 werd hij "master of Magdalen".

Dat was slechts van korte duur, want hij rees pijlsnel naar de macht als belangrijkste adviseur en kerkelijk raadsheer van Henry VIII.

In 1525 verwierf Wolsey het Augustijner klooster op de gronden van de Angelsaksische saint Frideswide abdij. Wolsey liet de grond vrijmaken en begon met de bouw van een grandioos complex gebouwen aan een groen vierkant dat we nu kennen als "Tom's quad".

Bij de dood van Wolsey in 1529 was het project nog niet af. Dit wekt geen verbazing als je kijkt naar de grootte van het project. Eerst heette het nieuwe College "Cardinal College".

Maar na de dood van Wolsey nam Henry VIII het College over en werd het naar hem genoemd.

In 1545 schonk de "dean" van het College, het College en alle bezittingen aan de koning.

Op dezelfde dag gaf de bisschop van Oxford de zetel van "Osney" aan de kroon.

Henry voegde de zetel en het College samen in een uniek gebouw dat hij "Christ church" noemde.

De kerk van st. Fridewide werd in één klap de kapel van Christchurch en de kathedraal van Oxford.

De koninklijke verbinding met Christ Church bleef tijdens de burgeroorlog. Koning Charles II koos Christ Church als zijn verblijf. Zijn hof zat in de "deanery" en het royalistische parlement vergaderde in de grote hal. De koning ging iedere dag naar de kerk.

Latere "deans" breidden Christ Church nog uit en sir Christopher Wren bouwde een toren op de toegangspoort naar Wolsey's grote groene vierkant (Tom's quad). Dat is nu een van de dromende spitsen van Oxford. ("the dreaming spires of Oxford").

Ik fiets langs de rivier. De Thames die veel verder ook door London stroomt. Er zijn kanalen. Ik raak het spoor bijster. Wat kanaalboten, een sluis, een pad door het riet. Ik ben helemaal buiten het centrum geraakt en om een uur of vijf besluit ik het centrum niet meer op te zoeken, maar terug te gaan naar de camping.

(Op de kaart zie je dat Oxford eigenlijk langgerekt en smal is).

Ik geraak, na In Kidlington het "postoffice" te hebben opgezocht, in Islip, maak een dia van de kerk en het rustieke eiken toegangshek en drink een pint in de kroeg. Je bent dan weer een km of 10 buiten Oxford helemaal op het platteland.

In de "leaflet" van de kerk van Islip staat een verhaaltje over een man, die uit een boom valt terwijl hij uitroept: "I slip!.... en zo is het dorp aan zijn naam gekomen.

In Islip stond ooit het paleis van de belangrijkste Angelsaksische koningen. In 1004 werd hier St. Edward the Confessor geboren. Van het paleis is niets terug te vinden.

Misschien interessant voor "the Detectorists".

Ik drink een pint in het dorps hotel en begeef me dan terug naar Bletchington.

Op de camping doe ik de was in de wasruimte met munt-wasmachines. Ik lees een boek terwijl de was langzaam droogt in de droogtrommel. "Sense and Sensibility".

Plichtsgetrouw wil ik wat meer proeven van de Engels literatuur. Later wordt het me toch te taai. Een Engelse jongeman zei, dat je zulke boeken alleen leest, omdat het moet, voor school bijvoorbeeld. Ja, we weten er genoeg van met die prachtige films met Emma Thompson en Gwynneth Paltrow. En die had ik graag gekeken daar in het waslokaal.

Dinsdag 17 – 06 - 1997.

Na de lange tocht op zondag van 144 km naar Oxford weet ik zeker, dat ik bagage kwijt wil. Ook omdat het van hier af steeds heuvelachtiger gaat worden.

Eerst stel ik een pakket samen, dat ik per post ga opsturen naar Aberysthwyth aan de westkust in Wales. Een paar sandalen, een radio, een pannetje en een achteruitkijkspiegel. Een accessoire die ik op mijn fiets had gemonteerd om achterop komend verkeer te zien aankomen, als je op een A-road fietst. Uiteindelijk heb ik dat spiegelkje niet gemist – je ziet ook niets in een spiegel die onder een regencape zit.

Soms kun je er niet aan ontkomen een stukje op een A-road te fietsen, dat kan echt gevaarlijk zijn. Veel ruimte is er niet en de auto's en vrachtwagens hebben geen zin om achter je te blijven rijden bij tegenliggers. Ze drukken je bijna van de uiterste rand van de weg, waar je als fietser rijdt, passeren rakelings.

In Wales speelt dat niet zo, want daar is veel minder verkeer.

Bij elkaar wordt het een pakket van een kg. of vijf. Nu ben ik dat kwijt. Net het verschil tussen een overbeladen en "zwaar" beladen fiets. Kosten voor de zending: 10 pond.

In Bletchington was ook een postkantoor ontdekte ik later, toen ik verder trok en het dorp door fietste. Omdat ik dat niet had verwacht, was ik eerst naar Kidlington gefietst, waar ik een postkantoor had gezien en dan weer terug, dat waren dus eigenlijk 12 overbodige kilometers. Gewicht speelt een grote rol als je met de fiets op vakantie bent. Ik was al 6 kg afgevallen in de maanden voor juni. Dit i.v.m. de bergen die ik tegen zou komen op mijn weg.

Mijn fiets was van ijzer en woog 17 kg. Ik had een spiegel voor op het stuur die al bijna een pond woog, die was niet echt nodig, mijn fiets was geen Harley Davidson. Ik had een fotokoffer zo stevig, dat je hem als opstapje kon gebruiken – ook als je 92 kg woog. Ook niet verstandig om bij je te hebben, al ging die niet op de post. Al met al had ik nog wel een keer of twee kunnen nadenken over mijn bagage, maar met het verminderde gewicht van het postpakket moest het maar lukken. Eigenlijk was ik zo royaal met mijn bepakkings door zelfoverschatting. Ik was het jaar daarvoor met een aanhangertje naar Denemarken gefietst en dacht, nu ik dat niet hoefde te trekken, dat wat extra bagage geen enkel probleem voor mij was....Dat was echter niet waar, "behaalde resultaten in het verleden zijn geen garantie voor de

toekomst".

Na het verzenden van het pakket "to be called for Aberysthwyth" ging ik op pad naar landgoed Blenheim in Woodstock.

Omdat ik al vrij laat was en vanwege de toegangsprijs: 7,80 pond sloeg ik een bezoek aan het park en kasteel over. Blenheim Palace werd gebouwd rond 1705 volgens plannen van John Vanbrugh, het parlement gaf 500.000 pond. De gewonnen slag bij Blenheim tegen de legers van Louis XIV door John Churchill 1st Duke of Marlborough lag aan deze gift ten grondslag. Het paleis kan zich meten met de grootste in Europa. Later werd Winston Churchill er geboren.

Ik bezocht een "tearoom" in Woodstock en maakte daar een dia van de kerk en van een typische Engelse tuin met rozen.

Dan weer verder gefietst door het plaatsje Churchill met een leuk kerkje uit de vorige eeuw (1829), de kerk is een kopie van de kerk van St. Magdalen College in Oxford).

Overigens bleek uit niets dat Winston Churchill hier ooit vandaan zou zijn gekomen, zoals ik eigenlijk dacht te ontdekken. De geschiedenis van Blenheim Palace kende ik toen nog niet. Hier zag ik de eerste grijze eekhoorn. Het zijn echte cultuurvolgers, niet echt schuw. Later las ik dat ze geïntroduceerd zijn in Engeland vanuit N-Amerika tussen 1876 tot 1921 en nu de rode inheemse eekhoorn verdringen.

Ik fiets door naar Neder Westcothe. Hier is een leuke camping, maar een plaats kost 10 pond per "pitch". Dat is mooi als je met vier of vijf man bent en 1 tent hebt, maar voor mij als eenling "super" nadelig.

Ik besluit een andere camping te zoeken. En zo kom ik uit in Stow on the Wold na één van de steilste klims tot nu toe. Het derde, kleinste kettingblad vóór, zorgt dat ik, ondanks de bepakking, kan blijven fietsen tot ik boven ben.

Stow on the Wold is het hoogste gedeelte van de Cotswolds: 800 voet hoog gelegen.

De YHC kost 7,70 pond, maar was volgeboekt.

Ik weet niet meer zeker of ik toen al ontdekte hoe een rustieke "yewtree" in de ingang van de kerk groeide. Vergroeid met de stenen deurpost. Bij een later bezoek heb ik dat in ieder geval gefotografeerd.

Op het dorpsplein staat een mooi beschilderd ijskarretje. Een mevrouw van een jaar of vijftig verkoopt het "soft ice". Het is een van de weinige keren deze juni in Engeland, dat het weer aanleiding geeft om een ijsje te nemen en ik koop er een bij haar.

De Ordnance & Survey kaart geeft een camping aan in Long Compton. Vroeg in de avond verlaat ik "Stow" en fiets over eenzame wegen door een of twee stille dorpen naar de camping die ik op de kaart had gevonden. Net voor het eigenlijke plaatsje zie ik het bordje dat er een camping is. Het is dan 18.30 uur.

De camping is een groot veld van de weg tot een rustieke woning en schuur aan de andere zijde. Leeg... Het huis bij het veld is een oude watermolen geweest. Er is een vijver.

Al met al erg rustig. Zonder douche, maar met WC en warm water.

Kosten: 2 pond.

Het was wel veel inspanning om, om 8 pond te kunnen besparen, zo ver door te fietsen.

Het budgetprincipe lag er aan ten grondslag: als ik telkens 10 pond per nacht moest gaan betalen dan kon ik de reis wel afbreken, tenzij ik me in de schulden stak.

Na de tent te hebben opgezet heb ik nog wat boodschappen nodig. Het is niet het soort luxe camping die een winkel heeft. Er is zelfs geen echte douche. In Long Compton is ook geen winkel.

Weer op de fiets en net op tijd de supermarkt gehaald in Chipping Norton. Het was 19.45 uur. Een kwartier voor sluiting. Chipping Norton is toch wel een km of 12 vanaf de camping.

Daarna "fish en chips" gegeten in de hoofdstraat bij "Chippy".

Als ik goed op de kaart kijk, zie ik dat het plaatsje Churchill, waar ik vroeg in de middag doorfietste, 2 mijl van Chipping Norton ligt. Al die kilometers fietsen....dat is verkenning van de Cotswolds, moet je denken....

Na de maaltijd terug langs het oude houten richtingbord met de aanduiding Oxford op 1 uitgestrekte arm. De andere is afgebroken.

Langs de Little Rollright (Stones) niet meer dan een kerk en een boerderij. Daarvoor een lange rechte afdaling, waar je het gemiddelde op de fietscomputer eens goed kan ophalen. De bagage is al op de camping natuurlijk, dat scheelt ook.

Al met al 102km. Gefietst. Dat was totaal niet de bedoeling geweest voor vandaag.

Soms gaan de omstandigheden met je aan de haal en moet je maar zien waar je uitkomt.

In dit geval viel dat nog wel mee.

Het mindere bagagegewicht is zeker geen luxe. De fiets lijkt al met al nog zwaar genoeg bepakt.

De zon gaat onder als ik in Long Compton terug ben. Inmiddels staat er nog een andere solist op de camping - met een auto en een kleine tent. C'est tout.

In het schuurtje, gebouwtje met de sanitaire voorzieningen, is geen douche, wel een wc en wastafel

Tijd op de fiets 5 uur en 56 min. Het weer was goed.

In de Cotswolds in de bermen op de bloemen gelet. Wat ik herken maar er is meer. Ik zie Sint Janskruid, Ooievaarsbek (geranium), Klaver Wit, Rood en Geel. Wilde Margriet, een enkele Blaassilene, Koekoeksbloem, Brandnetels, Distels, Fluitekruid, Klaprozen en Kaasjeskruid, de Beemdkroon.

Woensdag 18-06.

Ik vertrek 's ochtends van de camping, en pluk nog wat aardbeien in een veld achter de kerk van Long Compton. Je wordt hiertoe uitgenodigd door een bord met tekst: Zelf plukken en betalen.

Ik denk aan "Strawberry fields forever" . . . van de Beatles.

Je mag plukken voor 1 pond.

Eerst komt Chipping Camden. Gisteren kwam ik al door Stow on the Wold, dat sla ik nu over.

De kerk van Chipping Camden is van 1260 in de vroegste gedeeltes. De toren uit 1500.

Het aanpalende "Campden House" is vernietigd in de burgeroorlog tussen de royalisten en de mannen van Cromwell. Alleen de ingang met twee woningen bestaat nog. Na de kerk komt pas het stadje met de hoofdstraat.

Hier vind je veel oude huizen van destijds welgestelde wolhandelaren en gebouwd met de typische gele honingkleurige Cotswoldsteen.

Ik bezoek de kerk en bekijk de High street. De honingkleurige zandsteen en oude huizen aangeprezen in de folders zijn er inderdaad. In een winkel bestel ik een sandwich ham, die volgens mijn aantekeningen uitmuntend smaakte en een sandwich met kaas en "pickles". Het voor mij onvermijdelijke bezoek aan de "tearoom" voor koffie met gebak, heb ik dan al gepleegd.

Eigenlijk meteen na Chipping Camden verlaat je de heuvelachtige Cotswolds, Ik fiets ten noorden van Bredon Hill langs en maak een dia van uitbundige rozenstruiken.

Ik kom bij Eckington over de rivier de Avon via een oud stenen boogbruggetje, waar met

moeite een lijnbus overheen kan.

Ik fiets door naar Upton on Severn. Een klein stadje met zo'n 3000 inwoners. Hier drink ik wat op een bankje op een pad langs de rivier. Naast me zit een studente in de "Agricultural Chemics" of zoiets. Een aardig meisje, maar ver van iedere gedachte aan "Organics". Ze heeft op dat moment pauze van een vakantiebaantje in een hotel.

Ik zoek na een aantal mijl te zijn verder gefietst een camping, die er volgens de kaart moet zijn. Ik zie alleen een groot expositie terrein. Het is "Three Counties Showground".

Een paar trailers, er is een expositie in opbouw. Als ik vraag naar de camping wordt mij uitgelegd, dat er alleen door exposanten of bezoekers wordt gekampeerd. Ik mag wel een tent opzetten. ... Ik vind het echter niet erg aantrekkelijk op dit enorme expositie terrein, bovendien mis ik de voorzieningen, want WC en douche zie ik zo gauw niet en ook geen medekampeers.

Ik fiets in arren moede maar weer door - en eigenlijk terug- voor een camping, die ik op de kaart heb gevonden. En zo kom ik op een camping aan de Severn.

Heel toepasselijk de "Riverside Camping" genaamd. Kosten 4 pond.

Het weer was redelijk met ook zon. Af en toe kom ik door een wolk van rozengeur in de dorpen, die ik passeer. Het zijn grote struiken tegen een gevel, alsof de Engelsen de aarde willen hullen in een rozengeur. Ze verstoren echter zelf deze idylle met hun auto's.

In totaal heb ik 78 km gefietst. Aankomst op deze camping 19.45 uur.

Dat ik zo laat ben komt door het bezoek aan Chipping Camden en ik moest wat extra fietsen om deze camping te bereiken.

Ik ben nu vlakbij de Malvern Hills. Deze rijzen in de verte, in het westen, op uit het vlakke land, maar zijn niet werkelijk hoog, ze gaan tot 425 meter.

Mijn uitgaven bedragen 13,50 pond inclusief de camping, iets van 43 gulden, bereken ik.

Donderdag 19 juni 1997.

Ik fiets richting Malvern in "the Malvern hills". Deze rijzen al op in de verte.

Met het uitzicht erop, is de stad snel genaderd.

Ik fiets Malvern binnen en omhoog. Het is een hele klim. Het stadje zelf ligt hoog op de "Hill". Ik ga van de oostkant van de heuvels ten noorden om naar de westkant ervan.

Hoogblijvend als het ware. Het regent soms iets en er is af en toe een bleek zonnetje.

Dan daal ik af van de westelijke heuvelzijde en ben op weg Hereford.

Ik kom door Bosbury en pauzeer bij de kerk. De toren staat los van de kerk en is uit 1240,

Waarschijnlijk is de toren een verdedigingswerk en is Bosbury een "bordertown" geweest. De grens met Wales is niet ver meer.

Vanuit Wales werden regelmatig aanvallen ondernomen. Tot 1508 is hier een bisschoppelijk paleis geweest. Daar is weinig van te zien.

In de hoofdstraat weer zo'n grote uitbundige rozenstruik.

Ik fiets verder richting Hereford. In Tarrington wordt ik opgehouden door een boer die zijn koeien en twee kalfjes erbij, over de weg voortdrijft - in de regen.

Een tijd later, inmiddels bij de bakker in Hereford, zitten we lekker droog en warm in het zaaltje met beslagen ramen., "We", want er genieten nog meer mensen van de oploskoffie (!) met iets erbij en de warmte. Het is 13.10 u.

In Hereford is een grote kathedraal. "Cathedra" betekent: "zetel" n.l., die van de bisschop. Als je binnen wilt fotograferen moet je een "permit" kopen. Daar heb ik geen zin in en ik verlaat snel de kathedraal, die naast de rivier de Wye is.

De eerste kerk stond hier al voor het jaar 1000. De kerk van nu is begonnen in 1079, Normandisch dus. De grote toren is gebouwd tussen 1300 en 1310. De westelijke toren is ingestort op twee naven van het middenschip in 1786.

De restauratie is niet altijd gelukkig geweest. Na het Normandische begin, binnen te zien in de pijlers van het schip, is er in de loop van de eeuwen in allerlei stijl toegevoegd. Je ziet dan ook niet een kathedraal met grote eenheid van stijl als die in York of Salisbury.

Hereford is een belangrijk agrarisch streekcentrum. Er wonen tegen de 60.000 mensen. Er is een grote ciderfabriek, een belangrijke veemarkt. Na de pauze en het korte bezoek aan de kathedraal ben ik weer op weg.

Ik fiets verder naar Hay-on-Wye over een B-road route, wat een doorgaande weg is van secundair belang, maar die je beslist niet moet vergelijken met onze B-wegen.

Hay-on-Wye (Wye is de rivier waar het stadje aan ligt) is het tweedehands boekenstadje van Engeland.

Er zijn hier een miljoen tweede handsboeken. Ik kom hier aan om 16.20 uur, na zo'n 82 km. Ik heb niet voor niets al een postpakketje opgestuurd en wil mijn bagage niet verzwaren, bovendien is er geen enkel boek waar ik naar op zoek ben.

Ik kijk in een of twee winkels. Het is een aardig stadje. De winkels zijn allemaal specifiek gesorteerd, Er is er een met uitsluitend het genre "humor".

Ik vergeet, echter de lokale "Spar" niet, die vermeldt de openingstijden met de volgende dichtregel: "from eight till late..." Voorverpakte sandwiches uit de koeling verkwikken mij.

Info.

Hay on Wye is een "border"stadje. De stadsmuren uit 1236 zijn goeddeels verdwenen, "The Three Turns" is een pub uit de 16e eeuw, die nog steeds in bedrijf is aan de "Broad street". Er zijn 12 antiquarische en 2dehands boekwinkels. Tegenwoordig hebben zij meer dan een miljoen boeken.

De eerste 2e hands boekshop opende in 1961.

Tijd op de fiets doorgebracht, dus niet de complete tijdsduur, volgens mijn fietscomputer: 4 uur en 54 minuten. En de afgelegde afstand tot Hay is ruim 82 km.

Ik fiets nog 12 km. naar Talgarth en ben om 19.00 uur op de Bronlyss "Riverside Camping". Het is een schitterende camping. De kosten voor de staanplaats en overnachting bedragen 3 pond.

Er is ook een overdekt zwembad. Een gezin komt aanrijden met een busje en parkeert pal naast het beekje op het beneden terrein. Zij hebben dit hele terrein voor zichzelf. Ik neem een plekje daar 70 meter vandaan. Er lopen nog wat schapen rond, die eigenlijk in een naastgelegen weilje moesten blijven. Ik beklim een ruineuze toren verscholen in een bosje vlakbij en drink een pint in de pub in Talgarth. Tot ontmoetingen of gesprekken komt het niet, Talgarth is een streekdorp met zo'n vijfhonderd huizen. In het donker fiets ik terug naar de camping.

Het is een stuk eerder donker in Engeland dan bij ons. Tevreden slaap ik in.

Vrijdag 20 – 06 – 1997.

Van Talgarth is het niet ver naar Brecon. Ik neem een nevenroute links van de rivier, Het regent al vanaf het opstaan. Ik ontbijt in een zaaltje bij de douches. Het zitten op een stoel en

aan een tafel is al een hele luxe. Op de Diamond's farm at ik mijn ontbijt buiten aan een picknick tafel. Je treft zo'n gelegenheid om je van de grond te verheffen, niet op iedere camping aan.

Ik ga op weg en het regent, later gaat het harder regenen. Ik moet klimmen, loop een stukje naast de fiets. Dan keer ik terug op de andere oever naar de A470 en dat schiet op.

Brecon is een leuk stadje. Een regionaal centrum, maar het regent hard. Om half twaalf zit ik in een soort lunchroom in het midden van het stadje. Ik wissel enige zinnen met een oud vrouwtje, dat hier is geboren. Ze spreekt geen Welsh. Er zijn ook Engelsen hier komen wonen in vroeger tijden. Het is ook niet altijd praktisch aan het Welsh vast te houden. Pas de laatste tijd is het weer erg in opkomst, Op school wordt het geleerd naast het Engels. Dit ligt ook aan enige fervente voorstanders. Ze vindt het overigens wel leuk die aandacht voor het "Welsh" als taal.

Ik verlaat de lunchroom en fiets door het stadje. Ik zie pas op het laatst dat er nog een kathedraal is. De regen brengt me van mijn à propos. Thuis heb ik informatie verzameld over de plaatsen, waar ik doorkom; meest uit de "Lonely Planet" gids, maar onderweg vergeet ik wel eens naar deze informatie te kijken. Zo las ik ook niet van tevoren vandaag over deze kerk. Een bezoek aan de kathedraal biedt de gelegenheid de tocht in de regen nog even uit te stellen. En, wie weet, is het dan droog.

Info:

Brecon. Aan de rivier de Usk, Brecon, ook wel genoemd, Brecknock.

Brecon, 7500 inw. Stadsmuren 12e eeuw, restanten. Veel huizen uit, de 17e en 18e eeuw, Christ college, kostschool gesticht 1541, op de plaats van dominicaner klooster, resten uit de 13e eeuw, Brecon cathedral; the cathedral church of st. John the baptist 11e eeuw's doopvont, "cresset stone" een steen met gaten voor lampjes om de kerk te verlichten.

Het Brecon Beacons national park ligt tussen Hay-on-Wye en Abergavenny. Bergen tot 900 meter. Mijn eerste ervaring met "bergen". Op de kaart stonden hoogtes van 2700 en ik trok bleek weg..., maar later realiseerde ik me dat de kaart een Engelse was Het ging om voeten "feet" 2700 voet is zo'n 900 meter. Wat een opluchting!

Ik bezoek de kathedraal. Binnen staat een lijkst met de Engelse vlag erover, Naast de kerk is een gebouw met een expositie over kerkenbouw en klokkenophang in de torens.

Het regent nog steeds als ik deze expositie verlaat. Ik besluit door te fietsen naar de jeugdherberg in Llandeussant.

Llandeussant betekent de kerk of plaats van de twee heiligen. Dit kom ik straks te weten van de jeugdherbergbeheerster. De tocht voert langs de A40 in een rivierdal. Als fietser besef je al snel dat, in een bergachtige omgeving, de rivierdalen de transportwegen zijn, of er nu een snelweg of secundaire route loopt, of een spoorlijn: ze lopen in het rivierdal - voorzover de ruimte aanwezig is.

Na een tijd op de A-40 een afslag, die uiteindelijk leidt naar Llandeussant. Eerst flink klimmen – je verlaat het vrij vlaklopende dal, dan een hoogvlakte met veel wind en daardoor geklapper van mijn regencap. Deze verschijning doet de schapen, wiens vrije domein deze wat woeste hoogte is, verschrikt - en verontwaardigd - wegstuiven. Het is tamelijk verlaten. Ik ben blij als ik na een uurtje in de wind en regen het gehucht Llandeussant bereik.

Het is echter nog niet helemaal het einde van de reis. De jeugdherberg ligt aan gene zijde van een dal....Steil naar beneden, nee toch... en dan meteen weer even steil omhoog. Protesteren helpt niet, dit kost ongelooflijk veel energie, afdalen natuurlijk zonder moeite, maar voorzichtig, dan ben je in het dal, dan lopend, duwend, ploeterend aan de andere kant weer omhoog.

Nu is het vlakbij. Het eerste huis is de jeugdherberg. Het staat vrij, aan de voorkant is een smalle tuin met een bankje en loopt een weggetje met daarover heen uitzicht op de verte. In dit geval "bergen" met niet meer zichtbare toppen in donkergrijze regenwolken.

Het is 16.45 uur, als ik aankom. Er zijn twee mensen binnen.

De beheerder woont niet zelf hier. Er is een grote zaal met lange tafels en banken met een open keuken. De mogelijkheid voor een haardvuur. Wat boeken in een oude kast. Kaarten aan de muur van de omgeving.

Die dag heb ik 51 km. gefietst. Droog is het niet geweest.

We zitten tamelijk hoog. Als je uit het raam kijkt zie je de regensluiers over de velden en de top van de berg onzichtbaar in een grijze regenwolk. Nat, nat, nat. De andere gasten, een jongen en een meisje wijzen mij de droogruimte. Hier hangt hun kleding al te drogen. Het meisje is Heike, een meisje reizend met een "off-road" motor van 600 CC. Ze komt uit Duitsland. Ze is op het eiland Man geweest, met de "motorclub". Er trouwde een stelletje op dat eiland. Daarna is ze alleen verder op vakantie gegaan.

De jongeman, Mick, komt uit Oxford. Hij is bij de brandweer, Hij ziet er tamelijk "fit en surviving" uit. Hij is sportief en sympathiek. Hij heeft een bestelbus en een mountainbike, maar hij wandelt ook wel in de "Black Mountains".

's Avonds zit hij met een kompas en een stafkaart een tocht te bestuderen. Hij wil de "coffin" route lopen. Een route die mijnwerkers maakten met hun doden om ze thuis te begraven. Ik realiseer me dat "the black mountains" gewoon een aanduiding is voor steenkool. Ik maak koffie voor ons drieën. Heike heeft chocolade om te delen. We genieten van het schuilen voor de regen. Ik maak de open haard aan. Eigenlijk zitten we van 's middags vijf tot 's avonds 12 te praten en te praten. Over motoren, over politiek, over reizen, over wonen en leven. Heike is nogal stevig en stoer, maar toch een echte meid. Ze moet wel toe geven, dat ze wat minder conditie heeft dan wij- en ik weer minder, dan de sportieve brandweerman.

Af en toe gaat het licht een seconde uit, dat is een storing in de bovengrondse elektriciteitsleiding door het "noodweer". Het regent, eigenlijk al vanaf dat ik ben opgestaan vanochtend, zonder ophouden,

Als ik eenmaal binnen ben, ga ik niet meer de de regen in. Het is een gehucht van een paar huisjes. Het lijkt geïsoleerd en verlaten. Buiten de regen, die klettert tegen de ruiten en de wind en de duisternis, Binnen drie toevallige kameraden, schuilende lotgenoten.

De volgende dag is de verbondenheid voorbij en gaat ieder zijn weg. Ik ben 's avonds aan de Atlantische kust, Heike waarschijnlijk in Devon. Mick heeft een voettocht door de bergen gemaakt. Hij voelt zich verbonden met de oude mijnwerkers. Hij heeft verteld van de "coffinroute": een mijnwerker -die doodging in de mijn, werd weer helemaal naar zijn geboorteplaats gebracht door de bergen. The black mountains: kolenbergen. 's Avonds is hij dan weer terug in dezelfde herberg: alleen of met nieuwe gasten.

De "herbergierster" beheerder is een kunstenaar: pottenbakster. Ze heeft een levendig gezicht en medelevende pretoogjes. Ze is over de vijftig en woont al 12 jaar in dit oord.

Wales is niet voor niets dun bevolkt. Het is meest geschikt voor wat schapen, voorzover ik het kan zien. Ze zal blij zijn met wat bezoekers. Je bent wel vrij in zo'n herberg zonder toezicht.

Hij is er echt voor de gasten, die zich maar moeten gedragen.

De kosten van deze eerste overnachting in een jeugdherberg zijn 6,50 pond. "Selfcatering".

Het is door de zelfwerkzaamheid en redzaamheid, één van de betere verblijven voor de reiziger. Vooral doordat er slechts drie gasten zijn. Als het vol is, zal het wat meer inschikken zijn en is het misschien minder leuk vanwege dominante groepjes en luidruchtige "lol".

Zaterdag 21 – 06 – 1997.

De volgende morgen is de regen minder, soms is het zelfs droog. Ik neem een kijkje bij de kerk. Deze is uit 14/1500. De muur rondom het kerkhof en de kerk is misschien uit 700. Twee van de achttien zonen van St. David zouden hier hebben gewoond. Zonen van St. David zijn heilig. De zonen daarvan waarschijnlijk weer niet - anders zouden alle Welshmen heilig zijn vanaf hun geboorte!

St. David werpt zijn schaduw vooruit, want mijn einddoel is het stadje St. David.

Alwaar hij geboren is en een klooster heeft gesticht en van waaruit hij Wales heeft bekeerd (ong. 600 na Chr.).

Llandeussant... Saints and coal and rain. (2 sinten, dubbel kool en nog meer regen).

Ik maak een dia van een beeldig engeltje met een berg en hemel op de achtergrond. Het is tijd om te pakken. Mick is al weg. Heike is nog aan het bedenken waar ze naar toe gaat.

Ik fiets richting Carmarthen eerst langs binnenwegen dan een stukje A-road. Een snel stromend riviertje langs de kant. Rhododendrons. Ik kan me voorstellen dat na de onafgebroken regenval de reservoirs vollopen, dat de rivieren opzwellen en dat het water uit alle lopen, weer terug de zee instroomt.... Van enige bijzondere vloed of hoge rivier is echter niets te zien.

Dan de afslag naar Bethlehem. Ik ga Llandeilo voorbij volg de B road 4300.

Het regent niet, maar het is ook niet 100% droog. Dat is nog wel uit te houden. Ik bedenk de gradaties van regen en vochtigheid, zoals *very dry rain, humid and dry, humid and not dry, and humid to lightly wet, light rain slightly more than humid, drizzle, raining and wet...and so on until the dogs and cats come in.*

Ik fiets in het (brede) dal van de rivier. De bergen vallen zo nog wel mee.

De rivier heet "Afon Tywi".

In Carmarthen, een flinke plaats met zo'n 15.000 inwoners, neem ik een warme maaltijd in een lunchroom: "Baked Beans" on toast. Baked Beans altijd in tomatensaus. Als je de oorsprong van dit gerecht opzoekt kom je in de Verenigde Staten. Indianen stoofden bonen in potten met bijvoorbeeld "maple syrup". Via de blikken van Heinz, uiteindelijk, kwam het in Groot Brittannië in het begin van de 20ste eeuw. Nu is het onmisbaar in de Engelse keuken en hoort bij het "full english breakfast".

Ik blijf niet lang, niet in de lunchroom en niet in Carmarthen.

Ik ga via een vierbaansweg, de A 40, richting Haverford West. Het is vlak en je kunt hard fietsen. Het fietsen is nu in de echte regen, niet meer in al te vochtige lucht.

Ik kan op de vluchtstrook fietsen wat relatief veilig is en ik schiet mooi op. ik hou me schuil onder mijn cape, waar mijn hoofd uitsteekt en een zekere gevoelloosheid t.a.v. de condities maakt zich van mij meester.

Het maakt ook niet veel uit, dat fietsen op een snelweg niet aantrekkelijk is nu het toch regent. Het stukje vierbaansweg fiets ik in "no time". Dan na St. Clears wordt het pittiger. In de buurt van Narberth zoek ik een Esso station op met restauratie. De vrouw achter de kassa van het benzinstation, waar ik wat zoetheid koop zegt: "I think you are brave". Ik antwoord, dat ik graag ander weer had gehad, "Tuesday" antwoordde ze. Ik vroeg wat voor dag het vandaag was: "Saturday" was het antwoord.

Na een kop koffie in de restauratie weer verder naar Haverford West.

Als ik daar tenslotte aankom en op een rotonde sta, is het half zeven. 16 mijl naar St. Davids is me te ver. (Later las ik de spreuk: "St. David is sixteen miles and seventeen hills from Haverford West" en ik moet zeggen, dat na een dag in de regen het twijfelachtig was, of ik die laatste van de 17 "hills" gehaald zou hebben. Bovendien was de jeugdherberg daar dan nog een km of drie buiten het stadje St. Davids, al wist ik dat toen nog niet).

Het werd dus Broad Haven: 6 miles to go.

Ik belde de jeugdherberg op in een **telefooncel** en er was plaats.

Aankomst 19.30 uur.

Gedouched en de kleren gelijk in de droogruimte, het fenomeen waar ik nu bekend mee was.

Wat een voldoening en tevredenheid..... weer onderdak en flink opgeschoten.

Ik deel een zevenpersoonskamer met een man, die iets ouder is.

Verder is er een school te gast in de jeugdherberg en wat oudere mensen. De kuststreek is lager gelegen dan het binnenland, vlakker ook. Het regent overigens nog steeds en vanuit de recreatiezaal kijk ik naar de baai en de Atlantische Oceaan.

De totale afstand van vandaag is 106 km.

De kosten voor een overnachting, maar ook met ontbijt, bedragen 11,30 pond (ong. f.37.50).

Na die 100 mm regen, die inmiddels is gevallen, accepteer ik dat zonder morren.

Als ik de totale afstand reken vanaf Harwich aan de oostkust van Engeland naar Broad Haven aan de westkust in Wales, dan heb ik 694 km gefietst. Dat is evenwel niet de kortst mogelijke route geweest.

Zondag 22 juni 1997

Het ontbijt gebruik ik in een zaal, een soort overdekt terras met uitzicht op de zee.

Dat is een goed begin van de dag. Ik doe het buffet eer aan en heb een bijna "full english breakfast."

Voor deze luxe heb ik immers betaald!

Het is bewolkt, maar het regent niet constant.

De jeugdherberg ligt aan de baai. Ik ga langs de kust richting Solva. Het regent al spoedig weer enigszins. Dit betekent, dat de regencapen weer als een tent over mij en mijn fiets hangt. Het hoofd er doorheen stekend. De helm, die ik speciaal voor de afdalingen heb aangeschaft kleeft op mijn katoenen petje, dat doorweekt is. Het petje heeft een klep, die ik ver over mijn bril trek tegen de druppels. Het scheelt echt. Tot deze tijd heb ik altijd met helm gefietst. Met enigszins knellende bandjes en altijd overdadig zwetend bij een klim. Later doe ik de helm alleen nog op bij een afdaling,

Een stukje van de route is vlak langs het strand, Er zijn mensen en een "golden retriever." Ik moet iets omhoog klimmen uitkomend op de "A- road" naar St Davids en, eerst, Solva. Na enige tijd daal ik af naar de baai en natuurlijke haven, waar een rivier in uitmondt. (Dit is Solva). Ik steek de brug over de rivier over en moet weer klimmen. Op de steile wand langs de weg groeien "foxgloves" (vingerhoedskruid) . Het zijn er heel veel, enigszins armetierig. Het rode vingerhoedskruid groeit veel in deze streken. Het lijkt mij, dat vanwege de vele regen, de insecten veel behoefte hebben aan deze bloem, die als een tent over hen heen hangt, als zij de bloem ingaan. Deze aanname geïnspireerd door het weer. De naam zou dan ook kunnen luiden: "bumblebees' shelter". What, come to think of it, might lead to an awkward situation for the fox when he puts on his gloves".

Om 12.00 uur ben ik in St. Davids.

De weg is op laatst tamelijk vlak en het stadje is in volle breedte in het land te aanschouwen. Het is klein voor onze moderne begrippen ong, 1500 inw. De beroemde kathedraal is echter niet zichtbaar.

Vanuit de beschrijving vooraf heb ik de indruk overgehouden, dat het bouwwerk tussen, de stad en de zee ligt, romantisch in het nu verlaten landschap. Ik nader van de landzijde. Ik volg de hoofdstraat. Er zijn wat touristenshops, wat eethuisjes en ik kom op het dorpsplein met in het midden het Keltische kruis. Rechts is de deftigste herberg van de "stad" die weer naar dit

keltische kruis verwijst: "The Old Cross".

Zelfs op deze centrale plek is de kathedraal nog niet zichtbaar.

Bij het poortgebouw van "the close" de stenen lage muur om het kerkelijk gebied, zie je de torens van de kathedraal. Het gebouw zelf ligt beneden in een dal van het riviertje of beekje eigenlijk. Breder dan een flinke sloot is de rivier niet.

Ik heb trek en eerder dan nu gelijk de kathedraal in te gaan en dan ondertussen aan eten denkend, neem ik de weg naar een tearoom en neem koffie en wat te eten. Na de lunch geserveerd door een vriendelijke dame van middelbare leeftijd neem ik de route naar de kathedraal. Nu kan ik zonder gepreoccupeerd te zijn met eten naar de kathedraal en deze op mijn gemak bekijken.

Een smal straatje leidt van "the Old Cross" naar een poort. Voor je de poort doorgaat zie je in een dal de kathedraal liggen. Niet oprijzend boven de stad, maar verscholen haast, in het dal bij de beek. Een voetpad daalt vanuit de poort af naar de hoofdingang van de kathedraal. Opzij groeien de purperen roze schermen van "rubyred valerian", die welig tieren aan de kusten van Engeland en eigenlijk een ontsnapte tuinplant is.

De torens van de kathedraal zijn evenhoog als de huizen bovenaan de helling, waar het stadje is.

Ik fotografeer de kathedraal vanuit alle hoeken en ga binnen. Er is een mooi bloemstuk, dat extra kleur krijgt door de grijsheid van de stenen omgeving. Bloemstukken zijn vaak uiterst verzorgd in de Engelse kerken. Het bijzonderste vind ik het graf van de vader van Henry VII, Edmond Tudor. Een goudplaat met de vorm van zijn gestalte ligt plat op op de deksel van zijn tombe. (Edmund was een halfbroer van Henry VI).

Hij dankt de eer van het goud waarschijnlijk aan zijn zoon, de koning, die het voorgeslacht van de Tudordynastie wat moet oppoetsen.

Het weer is inmiddels aardig opgeklaard. Het is droog, maar nog niet echt zonnig.

Ik ga op zoek naar de jeugdherberg, die zich ergens buiten St.Davids bevindt, Ik rij via een omweg naar een wit huis, dat zich aftekent tegen een rotsige heuvel erachter.

Er gaat een onverharde weg naar toe. Er zijn bordjes, anders was ik er niet gekomen. De weg gaat niet verder. Wel een wandelpad, dat over het erf leidt. De WC is bereikbaar.

De droogruimte en een klein kamertje zijn open,. Verder is er niemand te zien.

Een bord zegt, dat de herberg om vijf uur open is voor inschrijving en accommodatie.

Het is pas half vier. Er lopen twee jonge meisjes het erf op. Zij leggen hun spullen neer en maken het zich gemakkelijk. Later hoor ik dat ze uit Liverpool komen. Een van hen heeft een "penfriend" in Holland, in de buurt van Gorinchem. Ze gaat daar een week logeren. Haar schrijfvriendin is ook al eens bij haar geweest in Liverpool.

Saint David informatie.

Het stadje St. Davids bezit een kathedraal, de grootste en mooiste van Wales en is van wege de aanwezigheid van de kathedraal een stad, het huidig aantal inwoners is 1700.

St David, de beschermheilige van Wales leefde hier in de 6e eeuw. Het is de enige heilige van Wales die door Rome wordt erkend. St. David en zijn monniken werkten op de velden rond hun kerk.

Op zijn zendingsreizen door Zuid-Wales stichtte hij veel kerken. Ook bezocht hij Ierland en waarschijnlijk Cornwall en Bretagne. Over de persoon van David is bijzonder weinig bekend. Zeker is dat zijn naam voorkomt op lijsten van heiligen uit de 8e eeuw. Hij zou kluizenaar geweest zijn in Wales. Als zodanig moet hij een klooster gesticht hebben in Mynyw (verlatijnt tot Menevia) tegenwoordig genoemd naar onze heilige: St. Davids; hij was er abt. Het schijnt dat hij onder zijn leerlingen een groot aantal monniken had, die later op hun

beurt beroemde kloosters zullen stichten en zorgen voor de uitbreiding van het christendom in Wales en in de wijde omgeving, tot aan Bretagne in het westen van Frankrijk toe.

Paus Callixtus II stond de verering van Saint David officieel toe in 1120. Wie twee keer naar het graf van St. David was geweest had net zoveel verdiensten verworven, als iemand die één keer naar Rome was geweest, waar de kopstukken van de kerk, Petrus en Paulus begraven lagen. Verschillende Engelse koning hebben deze pelgrimstocht gemaakt, zoals Willem I en Hendrik II.

Het lijkt erop dat Saint David een soort "convenience" heilige is voor de Engelsen en hun koningen, die nu een lange reis naar Rome konden overslaan. Saint Davids was, natuurlijk, altijd nog een hele reis van de "bewoonde wereld".

Saint Davids had tenslotte nog de ultieme pelgrimage in de aanbidding: 3x naar Saint Davids stond gelijk aan een pelgrimstocht naar Jerusalem. Daarmee schaarde het zich in de hoogste regionen van de pelgrimages en was een volwaardige partner van niet alleen Rome, maar zelfs Jerusalem.

Een paleis voor de bisschop was zo een bijna vanzelfsprekende noodzaak, een koninklijk paleis.

David's relieken werden in 1131 overgebracht naar St. David's. Dat gebeurde nog eens in 1275, en wel door Richard Carew, de toenmalige bisschop van die plaats. Hij was het ook, die de kathedraal geweldig uitbreidde, dankzij de giften die bij David's graf geofferd werden. Men meent dat David op hoge leeftijd, 82 jaar, is gestorven, maar over het jaartal verschillen de bronnen van mening: het varieert van 542 tot 601.

Alle levensbeschrijvingen stammen van veel later en waarheid en legende zijn niet te scheiden.

De oudste levensbeschrijving is van een zekere Rhygyvarch; hij was een zoon van bisschop Julien van St. David's, die gestorven moet zijn tegen het einde van de 11e eeuw.

Bij de kathedraal, die verscheidene malen grotendeels werd verwoest - en in zijn huidige staat werd gebracht door sir Gilbert Scott in 1863, werden door verschillende bisschoppen kapellen gebouwd. De Holy Trinity Chapel rond 1500, eerder de Lady Chapel rond 1300, de Edwards Chapel en de Chapel of St. Aornas, de Chapel of St. Andrew. en het St. Mary College (1377), vroeger door een overdekte gang met de kathedraal verbonden.

Dichtbij de kathedraal, ten W. van de "rivier" de Alun ligt de ruïne van het bisschoppelijk paleis. De oorsprong gaat eveneens terug tot de 6e eeuw. De eerste verwoestingen werden door de Denen aangericht. Het bisschoppelijk paleis werd hoofdzakelijk gebouwd door bisschop Henry de Gower (1328-1347), In zijn tijd moet het tot de mooiste van Europa hebben behoord. De "Hall" geeft nog een goed beeld van betere tijden. Voor het laatst werd het paleis gebruikt in 1633.

Tegen het einde van de 18e eeuw was de kathedraal in verval.

De feestdag van St. David is 1 maart.

De kustlijn behoort tot de Cambrian Mountains, de oudste formaties van het land (500 miljoen jaar oud) en geven prachtige kleurschakeringen.

St. Davids' Head. (eigendom van de National Trust),

Er is een kustwandelpad. Het is een oud vertrekpunt naar Ierland.

Ik ga van de jeugdherberg terug naar St. Davids om op tijd te zijn voor de "evensong" -of misschien ook wel een gewone avonddienst omdat het zondag is.

De jeugdherberg ligt een km. of vier, vijf buiten het stadje. Ik fiets hiervandaan tussen stapelsteen- ommuurde weilanden door, over een oeroud kronkelweggetje dat bij de kathedraal langs blijkt te lopen, over de beek tot ik uitkom bij het hoger gelegen poortgebouw. Dan daal ik af met de andere kerkgangers over het wandelpad naar beneden met

de kathedraal rechts van ons. We treden de kerk binnen via de hoofdingang onderaan het voetpad. De dienst is niet in het speciale, met sierlijk houtwerk vormgegeven koor, maar in het "schip" of "the nave" van de kerk.

De dienst met gemengd koor is mooi. Er wordt vol overgave gezongen en een jong meisje van een jaar of twintig heeft mijn belangstelling en bewondering. Ze mag even soleren en doet erg haar best.

De kerk is tamelijk vol met toeristen en dorpingen, De moeder van het meisje loopt na de dienst naar haar toe. De mensen lopen de kerk uit, het pad op omhoog, naar de toegangspoort, Ik ben nog onder de indruk van de toewijding waarmee het gemengde koor zong.

Het zal ook niet waar wezen! Het regent licht, als ik terug naar de jeugdherberg fiets.

Deze is nu geopend. Er zijn inmiddels zo'n 15 gasten "Selfcatering". De helft van de gasten is in de veertig, De rest veel jonger vier jongens en twee meisjes. Er zijn leraren uit Londen (twee man, twee vrouw), die ieder jaar een lang weekend gaan wandelen langs de kust: dit jaar bij St.Davids. Ook een ouder echtpaar dat ieder weekend een stuk van de kustroute loopt. Er is geen televisie.

We zitten nadat ieder zijn eten opheeft ongemakkelijk in een kamer. Lezend, kijkend. Tot er langzaam een gesprekje op gang komt, waarin ik onder andere hoor van een penfriend uit Holland. De meisjes uit Liverpool weten niets van Sellafield en straling de Ierse Zee,als ik daarover begin. Het is toch echt naast hun deur.

We slapen in een bijgebouw misschien een vroegere stal met stapelbedden.

Shakespeare maakt al melding van de gewoonte dat op het feest van Saint David, 1 maart, de mensen uit Wales prei (nationale symbool van Wales) en narcissen dragen. Deze bloem heet in het Engels 'daffodil' of kortweg 'daffy'. De klankovereenkomst met de naam David, die ook wel vertrouwelijk wordt aangeduid met Daffy of Taffy, berust etymologisch gezien op louter toeval. De Welshe vorm van David wordt vaak geschreven als Dafydd. Daar komt de bijnaam voor Welshmen vandaan: 'Taffy'. Zo meldt een bron.

Volgens de traditie werd st. David geboren in 462 AD. (Later concludeerde men dat dit in 487 AD was geweest). Hij overleed na een zeer werkzaam leven in dienst van de verkondiging van het evangelie en opbouw van de kerk op 1 maart 589 AD

Maandag 23 - 06 -1997.

De volgende dag wil ik eigenlijk in St. Davids blijven, nu ik het hoofddoel van mijn tocht aan de westkust van Engeland in Wales heb bereikt. Een reis die, dankzij de informatie uit de "Lonely Planet" gids blijkt ook een pelgrimstocht te zijn. Dat laatste vind ik wel leuk.

In de middeleeuwen een belangrijke bestemming voor Engelse pelgrims. Evenals Canterbury. Deze rituelen en ceremonies en plichtplegingen hielden op toen Henry VIII brak met de paus en zichzelf aan het hoofd van de anglicaanse kerk plaatste. De opheffing van de kloosters en bisdommen....."The dissolution".

Maar na een bezoek aan het kapelletje van St. Non en een bron en een kapelruïne en nadat ik daar de gele ganzenbloem als akkeronkruid heb aangetroffen, en na het kaarten schrijven en sturen in een lunchroom en na een stokbroodje (!) met ham, besluit ik om toch verder te gaan. De jeugdherberg, die overdag gesloten is, trekt ook niet als verblijfplaats.

Zoals hiervoor werd vermeld komt het levensverhaal van Saint David van ene Rhygyfarch uit de late 11e eeuw. David is de zoon van St.Non een adellijke dame die gekozen had voor leven

in een klooster in White Sands bay, maar door haar schoonheid opviel aan Sandde een prins uit het aanpalende koninkrijk Ceredigion, toen hij daar in de buurt reisde. Zijn liefde werd niet beantwoord, maar deze prins accepteerde geen nee en nam haar met geweld. De ongelukkige dame werd zwanger van de toekomstige St. David. Tenslotte werd hij geboren tijdens een storm vlakbij Mynyw (het latere st. David) Een kapelruïne geeft de plaats aan, waar dit was.

De gele ganzenbloem is een akkeronkruid dat ik ook op mijn volkstuin aantref. Vandaar dat ik het herken. Ik heb het spaarzaam aangetroffen in Denemarken, in Noord-Frankrijk en hier in Wales. Toch is het niet algemeen, zoals vroeger.

Op mijn volkstuin is het aanwezig, maar fiets ik in de wijde omgeving van Baarn dan zie ik het nergens. Dus zelfs mijn kleine volkstuin is een belangrijke vind- en groeiplaats voor deze plant.

Om 14.00 uur vertrek ik uit St. David. Het weer is niet onredelijk die dag. Er is zelfs een klein beetje zon af en toe. Ik fiets nog ruim vier uur. Het blijft droog weer.

Ik passeer Fishguard vanwaar de ferry vertrekt naar Ierland. Ik neem daarna een binnenweg en moet een "ford" door vlakbij twee woningen. Twee vrouwen staan voor hun huis op de weg met elkaar te praten. Ik trek mijn voeten op en ben de "ford" door en aan de overkant, voor ik heb nagedacht. Er staat zo'n vijftien à twintig cm. water. Het is stil en mooi, een stukje bos.

Even later ben ik weer op de A-road 487. Deze weg is niet erg druk. Je voelt je er niet onveilig.

Ik doe nog inkopen in een "Tesco" een megasuper met tankstation in Cardigan.

Cardigan is dus een plaats. Een Cardigan is een "raincoat". De Ierse zee of Atlantische Oceaan heet hier Cardigan Bay. Betekent dit dat de associatie met Cardigan in Wales er een is van regen, eeuwige regen?

Voorbij Cardigan zoek ik een camping.

Het is er een met vaste staanplaatsen aan de kust.

De camping is duur vergeleken met eerdere campings, waar de voorzieningen bovendien beter waren: zes pond.

Het is in Aberporth. Ik ben van St. David 66 km opgeschoten, noordwaarts langs de kust, richting Aberysthwyth. Het is al 20.00 uur als ik arriveer.

Deze vreemde witte plastic behuizingen, de stacaravans, zijn eigenlijk een aantasting van het kustlandschap klaagt de puriteinse toerist en wandelaar. In ieder geval moeten het er niet meer worden, zo direkt aan zee.

De weg is stijgend en dalend, maar zeker niet zoals bij het bergachtig gebied in het binnenland. Langs de kust is het land wat afgevlakt.

Door in het binnenland te rijden in de rivierdalen, kun je vele steile klimmen en afdalingen voorkomen. Ook de belangrijkste wegen volgen deze route.

Aan één zijde van het dal is vaak een meer lokale rustige landweg, mooi voor de fietsers, aan de andere de hoofdweg en de rivier daartussen.

Dinsdag 24-06- 1997.

Het weer is redelijk, er is ook zon. De afstand Van St. Davids naar Aberystwyth heb ik gisteren al voor meer dan de helft afgelegd. Ik kom eerst in Aberaeron. Met een klein vriendelijk haventje. Er is wat toerisme. Aan de haven bezoek ik een restaurant, snackbar en ontspanningshal alles onder één dak.

Waarschijnlijk heb ik iets van koffie en appelgebak genomen of cake. Appelgebak zoals wij dat kennen zie je eigenlijk niet. Ik pak de draad weer op en verlaat het binnenhaventje. Ik kom via de, enigszins saaie, A-road 487 vrij vlot in het voorgebied van Aberystwyth. Daar neem ik al meteen een afslag naar de camping, die met een bordje wordt aangegeven. Dan ben ik mijn tent en de fietstassen kwijt. Dat is prettig als je dat alvast voor elkaar hebt. Je hebt dan je handen vrij bij het rondkijken en je voelt geen onrust over het zoeken naar een camping. Ik kom daar om ongeveer 14.00 uur aan.

Ik ben op "Midfield Holiday and Residential park", Southgate Aberystwyth.

Kosten 4 pond en de camping is netter dan die vanmorgen in Aberport.

Ik ben weer tevreden. Uiteindelijk is het nog een afdaling van een km. of drie, voor je in Aberystwyth bent. Een afdaling, dus op de terugweg uit de stad weer even klimmen....

Informatie Aberystwyth.

Aberystwyth, aantal inwoners: 12000. Founded by Edward I around 1277.

De rivieren Ystwyth en Rheidol monden hier in zee.

University College of Wales.(1872).

National Library of Wales,(the Black book of Carmarthen, het oudste manuscript in het Welsh - 12e eeuw).

Aberystwyth is een badplaats met pensions aan de strandboulevard uit het begin van de 20ste eeuw.

The Cliff Railway met spectaculaire uitzichten, Vertrekt dagelijks om de paar minuten. Kosten voor een retour ongeveer 2 pond. De langste elektrische "cliff railway" in Engeland, Gaat van "the promenade to the top of Constitution hill"

The Vale of: Rheidol railway, tour of 11 3/4 miles. Stoomtreint je naar "Devil's bridge. Daarna voert een wandeling naar de Middle bridge 1708, en lower bridge, 12e eeuw. Deze laatste zou door de duivel gebouwd zijn.

Ik zoek die middag het postkantoor op en vraag naar mijn "poste restante" pakket. Eerder heb ik dit vanuit Blethingdon (Oxford) hier naartoe gezonden "Poste Restante Headoffice Aberystwyth" . Ik wordt verwezen naar de achterkant van het gebouw. In het "magazijn" is het echter niet en ik mag weer naar de balie, waar het snel tevoorschijn komt nu ze weten dat het er moet zijn. Ik heb weer een radio en een paar afgetrapte sandalen en nog het een en ander, dat ik niet heb hoeven meeslepen op de fiets. Waaronder een verchromd spiegeltje voor op het stuur...

Zo'n 500 km. zonder, die ongeveer 5 kg. Dat was wel 7,5 pond waard.

Het postkantoor is van 1903. De allure van de oude badplaats is van de eeuwwisseling. Na een bezoek aan het parkje rondom de oude kasteelruïne aan de haven - leuk ingericht met een speelplaats voor kinderen - ga ik naar de "cliff railway",

Deze "cliff railway" is ook weer van rond de eeuwwisseling. Deze werkt volgens een balans principe, telkens als er een rijtuig omhoog gaat, gaat er ook een naar beneden. Zodat de gewichten elkaar enigszins opheffen en de kracht voor het stijgen niet te groot hoeft te zijn. Het ziet er ook echt uit alsof het zo uit 1900 stamt. Met nog dezelfde kabels en bielsen. Er zal wel het een en ander vervangen zijn en anders is het heel toevallig, dat als ik naar boven ga, er een kabel breekt.....

Van boven heb je een prachtig uitzicht op "the seafront" van Aberysthwyth. Een ronding, wijkend naar binnen met de ruïne van het oude kasteel en de deftige pensions en hotels uit 1900 en de zee.

Op de terugweg naar de camping neem ik een verkeerde afslag en rijd de stad uit zonder op een gegeven moment nog iets te herkennen. Ik eet een hamburger bij een rijdende snackbar die langs de weg staat en vraag de weg terug. Het weer versombert en, als ik om een uur of acht op de camping terug ben, regent het.

Ik probeer de radio, die na een kwartier spelen op houdt. Er is weinig te beleven op de camping. In de buurt is ook geen pub. Ik maak een foto van Aberysthwyth bij nacht – het ligt ver weg onderaan een helling: een zee van gekleurde lichtjes

Over het algemeen zie ik weinig mensen op de campings, die ik aandoe. Het weer is slecht en het is nog vroeg in het seizoen. Soms tref je wat bewoners, die de hele zomer op de camping doorbrengen, gepensioneerden waarschijnlijk.

Midfield Holiday and residential park

Southgate Aberystwyth, Ceredigion

4 pond voor mij met de tent.

Woensdag 25 06.

De volgende ochtend hangt er een wolkenluiser over de stad, het zicht is beperkt, Ik fiets met de was naar een wasserette, die ik de dag tevoren al heb gezien. Tevens verstuur ik een pakket, poste restante, naar "main postoffice" Hull. Het laatste deel van de reis gaat beginnen.

Het pakket is nu 5,7 kg. De sandalen zitten er weer in evenals de radio, korte broek, spiegel) Ik lees later in een krant, dat in juni nog maar enkele tientallen millimeters regen hoeft te vallen om het record voor juni van de eeuw te breken. Zelfs voor Engeland en Wales is juni een natte maand.

Tegen de tijd dat ik in Hull ben is dat neerslagrecord ongetwijfeld gebroken. Dat weet ik zeker.

Het drogen van de was duurt extra lang, omdat er maar één machine is, die echt warm wordt en droogt. Het duurt even voor dat ik dat in de gaten heb. Er is een behulpzame vrouw, die me het vertelt.... nadat ze haar eigen was uit die machine heeft gehaald.

Om een uur of 1 ben ik terug op de camping met droge was. Deze keer ben ik niet verkeerd gereden op de terugweg uit de stad. Om half twee ben ik gepakt en klaar om te vertrekken, De A 487 naar Machynlleth. Dat is een noordelijke richting. Onderweg is het ongeveer droog, maar beslist niet zonnig.

In Machynlleth kies ik voor de weg naar Bala.

Ik lig voor op mijn schema, maar het weer is niet uitnodigend en Bala is de kortste route richting oosten.

Ik eet een sandwich in een bakkerszaak in Machynlleth en krijg een aardige opmerking van een bedienend meisje, ik weet niet meer waarover, ik weet alleen, dat mijn geloof in de mensheid werd opgekrikt. Ik neem de B route, ((B 4404).

Het begint al vrij snel te regenen, de cape had ik al bij de hand. De weg is tamelijk vlak zo dichtbij de rivier. Af en toe zie je het verkeer op de drukker A - road aan de overkant.

Na Minllyn, bij de afslag naar Dinas Mawddwy ga ik de A 470, waar ik inmiddels weer op fiets, verlaten waarna ik op de weg kom richting Bwlch Y Groes.

Het eerste stukje gaat nog. Dan komen er waarschuwingen over beperkt verkeer en even later moet ik afstappen en mijn fiets gaan duwen: het is te steil om te fietsen. Het regent maar door en er is geen bewoning na de eerste kilometers. Je noemt zo'n weg, zoals ik leerde, een "single track road". Auto's zouden elkaar niet kunnen passeren op zo'n weg zonder de berm in te gaan te gaan.

Heel af en toe komt er een auto van de andere kant. Mijn snelheid zal niet veel meer zijn dan 4 km. per uur.

Het bergop duwen van de fiets met bagage is tamelijk zwaar. Rechts is het uitzicht op een verlaten dal en de berghelling aan de overkant. Ik zie een stroom water van de top langs de helling naar beneden stromen, of eigenlijk vallen. De helling is weinig begroeid.

In mijn beperkte bewustzijnstoestand lijkt alles even grijs, de helling is niet alleen kaal, maar ook desolaat. De wolken hangen over de toppen van de bergen en verhullen die. Ze laten hun vocht over de aarde los. Overal is er de regen. Er zijn geen kleuren, wat bruin en grijs tinten. De helling aan de overkant heeft geen begroeiing voor schapen. Het is meer voor bergbeklimmers, die evenwel naar beneden zouden regenen, met handen, die uitglijden over vochtige stenen. Met schoenen die geen houvast vinden op slipperige ondergrond, maar misschien zouden ze in een zeilpak langs touwladders onweerstaanbaar omhoog reiken naar de wolken zelf en er in verdwijnen, een en al vocht, of in een regencap gehuld somber schuilen onder een uitstekende rots en wachten op de zon, kauwend op een noodrantsoen..... Na een km. of 7 lopen, wat echt zwaar is, - ik probeer soms op een iets vlakker stuk al weer te fietsen, maar moet dan al gauw toegeven, dat lopen beter lukt - bereik ik de Bwlch Y Groes, het hoogste punt. Als je dit vertaalt betekent het Pas van het Kruis.

Deze pas schijnt zelfs onderdeel te zijn van de pelgrimsroute van Noord West Wales naar Saint Davids in Zuid Wales. Ook is het de hoogste geasfalteerde pas in Wales.

De opluchting om er gearriveerd te zijn is groot, de regenval onverminderd. Ik kijk eerst nog even naar mijn remmen. De achterrem stel ik wat strakker. Dan zet ik mijn fietshelm op en begin ik aan de afdaling. Doorrijden tot aan "lake Bala", weer zo'n 7 km, maar in een fractie van de tijd, met een fractie van de moeite, die het kostte om boven te komen. Ik kom op de A-4403 langs het meer. Wat is het meer lang! Af en toe kijk ik tussen de begroeiing door erop uit. Telkens bij een nieuwe blik, lijkt het op het uitzicht, dat ik al eerder had.

Er komt geen eind aan het meer, het beweegt mee met mijn voortgang lijkt het. Het is dan ook veel en veel langer dan het breed is en ik moet de hele lengte af fietsen voor ik vlak voor Bala rechtsaf ga, waar de jeugdherberg op de kaart staat ingetekend en ook het gidsje geeft aanwijzingen.

Ik kom eerst bij iets wat er op lijkt, een gebouwtje. Er is een groepje op vakantie maar het is toch niet de jeugdherberg. Ik fiets door maar raak te ver verwijderd van de plaats, waar de jeugdherberg zou moeten zijn. Terugkerend op mijn schreden, zie ik dan toch een bordje en ik kom bij een oud huis, maar er is geen teken van leven. Van een huisje in de buurt komt een hond blaffend op mij af. Het is niet zo'n vervaarlijke soort en ik wacht rustig op een oude boer, die eraan komt. Hij vertelt, dat de jeugdherberg sinds maart van dit jaar gesloten is. Ik verbijt mijn teleurstelling en ga dan maar terug naar een camping, die ik al eerder zag, vlakbij het meer. Ik denk dat ik bij het "gatehouse", het poortgebouw van "Plas Rhiwaedog" aankwam. Dat is een tamelijk groot herenhuis, 200 jaar oud, en, naar ik later las, werd het te duur om op te knappen voor de organisatie van jeugdherbergen in Engeland.

Het regent en ik had graag in de jeugdherberg overnacht. Vooral in weer zo'n selfcatering sfeervol oud gebouw in een rustige uithoek aan een doodlopende weg. Helaas, tent opzetten in de regen. Kleren aan het plafond in de doucheruimte. Geen beheerder aanwezig, wel nog andere natte kampeerders.

De waarnemer- niet de eigenaar- die verder geen inlichtingen, kan geven rekent 6,95 pond.

De duurste camping tot nu toe. Ik vertel hem dat ook, maar hij is slechts waarnemer voor de eigenaar, zegt hij.

Penybont touring park, Bala,

Gisteren betaalde ik nog 4 pond in Aberystwyth.

De afstand vandaag was 87 km. Ik heb 5,5 uur op de fiets gezeten (en er mee gelopen). Vanaf even na Machynlleth in de regen.

Ik vertrok pas aan het begin van de middag uit Aberystwyth

Het was even over achten toen ik op de camping aankwam.

Lake Bala is een km of 6 lang en tenminste 800 meter breed. Het heeft een diepte van 35 meter.

Het meer is gevormd in een ijsvallei in de ijstijd. Het ijs smolt maar het smeltwater werd afgedamd door een blokkade van rotsblokken. De rivier de Dee voedt het meer. Het meer speelt een belangrijke rol in de drinkwatervoorziening.

Donderdag 26 juni.

De volgende ochtend is de enige droge plek: binnen in mijn tent. Mijn plan de campagne is als volgt: Het regent nog steeds, het is bewolkt, af en toe is het wat droger. Ik ga naar Llangollen en dat is niet ver. Ik boek daar vroeg een plaats in de jeugdherberg en zorg, dat de tent en natte kleren kunnen drogen in de welbekende droogruimte, vervolgens ga ik per "coach" (bus) naar Betws~Y~Coed. Geen gefiets in de regen, maar droog in de bus...

Betws~Y~Coed is een beroemd toeristisch plaatsje in Wales zo'n 40 km. van Llangollen. Je vindt daar bijvoorbeeld de "Waterloobridge" van Thomas Telford een gietijzeren brug, wat in 1815 heel bijzonder was. Dat is het doel van het uitstapje volgens het plan de campagne.

Ik laat Bala links liggen en ga op weg naar Llangollen naar de jeugdherberg. Rond 12 uur ben ik in Llangollen. Ik neem een kijkje op het station waar een toeristische lijn wordt onderhouden met locomotieven onder stoom. Het is een mooi authentiek station.

Vlak daarbij is het centrum en zoek ik een bakker met koffiesalon. Dat is genieten van de warmte en de koffie. Het is druk en ik deel mijn tafel met een ouder echtpaar, dat per auto Wales aan het verkennen is.

De oudere Engelsen hebben vroeger allemaal gefietst, voornamelijk, omdat in eerste instantie, een auto nog niet betaalbaar was. Ze praten daar met weemoedige vreugde over. In die tijd waren zij nog niet "beaten by their own weather, I suppose". Toen waren ze nog jong en dwaas. Overmoedig (en de auto was nog niet bereikbaar en beschikbaar voor hun portemonnee), jong en verliefd, nu ouder, wijs en verstandig rijden ze rond met een automobiel.... Ik fiets dus nog, ze hebben daar een wat meewarige sympathie voor. "Foreigners"....

Ik ga daarna op weg naar de jeugdherberg, een deftig herenhuis in een groot park, geschikt voor groepen en studiebijeenkomsten. De jonge vrouw, die uit het kantoor komt, zegt dat ze geen plaats heeft, ze heeft het hele gebouw aan een groep verhuurd.

Ze begrijpt wel dat, in de regenachtigste juni van de eeuw, dat niet helemaal de opmerking is, die je geeft aan iemand, die drijfnat is geregend en onderdak wil. Ze zal gaan vragen, of ik bij een aantal groepsleden op het kamertje mag, waar nog een bed over is. Dankbaar ga ik ga er meteen vanuit dat dat kan! Maar het kan niet! Ze raadt me aan om een bed-and-breakfast te nemen, die hier ook wel in de buurt zijn.

Ik ben echter lid van de jeugdherbergcentrale vanwege de lage prijs en niet om naar een bed-en-breakfast te worden verwezen, dat so-wie-so duurder is. Ik begin genoeg te krijgen van Cumry en zijn jeugdherbergen die vol zitten, of maar dicht zijn gegaan - en van de regen.

Een bed en breakfast is te luxe, een bustrip naar Betws Y Coed zou te veel op vakantie lijken....

Ik ga de reis niet een nog stukje langer maken, ik ga richting huis, maar eerst weg uit Wales naar Engeland....

Om een uur of drie zit ik bij een grote supermarkt binnen te eten. Ik ben dan al gearriveerd in Market Drayton. Dat is in Engeland.

Ook heb ik een milkshake maar die is zo "fake", alleen de kleur lijkt erop, dat ik in stille woede mij loop te verbijten. Het lijkt een beetje op de kunstmatige vruchtensap van Ribena, maar ik denk dat het erbij hoort in Engeland. Het is alles een substituut. Niets is, zoals het moet zijn.

Ik fiets verder in de regen.

In de regen! Het is belachelijk zo snel als Wales nu achtergelaten en voorbij is. Gisteren was ik nog in Aberystwyth in Wales aan de kust, nu al weer in Engeland.

Thuis was dit plaatsje mij al opgevallen als tussenstation op de weg naar het "Peak district" en daarna Lincoln. Market Drayton...waarom eigenlijk? Het is een aardig stadje niet te groot.

Wat oude "inns" en gebouwen, maar geen jeugdherberg om aan te kloppen en geen goedkoop bed-and-breakfast. 25 pond, vraagt de vrouw achter de bar in de "inn". Het is te duur.

Maar ik ben erg toe aan een kamer met een kachel. Een kachel zal er niet eens zijn. Een drying room evenmin. Dat zit bij de prijs van een jeugdherbergovernachting wel inbegrepen. Ik vraag in nog een andere "inn" – meer een kroeg- en een aangeschoten oude baas wil me wel begeleiden, maar ik begrijp al snel dat dat zou zijn naar de "inn" waar ik al eerder heb geïnformeerd. Ik vraag nog ergens, zonder resultaat, naar goedkoop onderdak en stap daarna binnen bij een "fish and chips" tent. Daarbinnen eet ik flink wat chips bij de de gebakken "cod" en drink een kop "nescafe" koffie.

Zowaar begint er weer kracht in mijn benen te komen. Ik zoek op de "ordnance and survey" kaart. Er is een camping., tenslotte kun je ook in de regen kamperen, dat heb ik de vorige dag ook gedaan. Ik ga verder in de regen.

Een km. of vijf verder staat een camping aangegeven op de kaart. Deze is echter niet te vinden. Ik vind ter plaatse een staplaats van drie caravans. Er zijn geen mensen aanwezig.

Hier kamperen is zeker niet de bedoeling van het terrein, het is meer een achttertuintje.

Bovendien aan een provinciale weg. Ik moet nog heel wat verder, waar een camping op de kaart staat aangegeven. Was ik maar meteen die kant opgegaan. Dat had weer gescheeld.

De volgende camping is bij New Castle under Lyme, waar ik tegen half negen 's avonds arriveer op een rotonde. Na enige besluiteloze wachttijd welke kant ik opmoet, zie ik eindelijk iemand, een man. Onder zijn arm heeft hij een grote enveloppe. Hij doet deze in de postbox op de hoek van de kruising.

Ik fiets naar hem toe en vraag hem de weg naar de camping. Hij weet welke ik bedoel en wijst me de weg naar Trentham. "Trentham Gardens" Daar is een grote camping". Hij legt me rustig uit, hoe ik er moet komen. Ik herhaal het voor de zekerheid een keer.

"Deze rotonde oversteken dan bij de volgende rotonde rechts, bij de rotonde daarna iets links een platte brug over, bij de T-kruising aan het eind links en dan na een bosje, is het park, je zult dat wel zien..... "

Het is vijftien minuten fietsen, maar hij heeft het goed uitgelegd. Het is nota bene half tien als ik hier arriveer.

Ik kom langs de portiersloge en de mannen, zeggen dat ik door moet gaan." Neem eerst maar een warme douche", klinkt het, "kom je morgen maar melden"."De verwarming brandt in de toiletgebouwen!". Ze geven me een platte grond en verwijzen, me naar een gedeelte van een enorm park.

Trentham Gardens Caravan Park.

Kosten 7,50 pond. (Zeker een toeslag voor de verwarmde doucheruimte..?) Maar vanwege de 144 regenkilometers en het gevorderde uur, weiger je niet.

Trouwens, op dat moment wist ik de prijs niet..... ik mocht zonder inschrijven doorfietsen.

Kom morgenochtend maar langs om te betalen.

Ik zoek in het aangegeven vak een plek, dichtbij douches en wc's. Er staan nog een paar

tentjes, o.a. van een motorrijder. Het is al half donker (21.45 uur) voor ik de tent heb staan.

Weer het ritueel van natte spullen ophangen, maar nu in het toiletgebouw.

Langzaam voel ik me weer een vakantieganger worden. Ik had het idee van vakantie eigenlijk opgeschort en ben, daar de eerste dag na deze ervaring nog niet helemaal in terug. Het welkom bij de camping-entree was al een opsteker. De meneer op de rotonde, die zo goed de weg wees, was ook een goede ervaring.

Ik heb 144 km. in de regen gefietst vandaag. Ik wist niet dat Wales zo snel voorbij kon zijn.

Het land, na Llangollen, verloor alle steilte en werd lichtglooiend. Dat scheelde ook nogal.

Al met al was ik liever per bus naar Betws-Y-Coed gegaan en had ik liever s'avonds in "that great mansion" geslapen, de jeugdherberg. Liefst met nog wat echte reizigers en niet met vertegenwoordigers van die vervelende studiegroepen uit een of andere stad.

Dat was de tweede jeugdherberg, die er niet herbergde en dat was nog niet de laatste ook!

Vrijdag 27-06-1997.

Het is intussen wel aardig te horen hoe de Engelsen zelf met het hun weer omgaan, De motorrijder sliep met zijn vriendin in een klein tentje. De volgende morgen, het was droog, maar de zon scheen niet, sprak ik met hem. Hij was gisteren weggereden uit het zuiden van Schotland. Vanavond wou hij in Southhampton zijn en dan de boot op naar Spanje. "Na een uurtje of wat op de weg, wordt je toch nat". "Je voeten, ondanks de dure schoenen, raken doorweekt". Nee, in Spanje, daar was de zon, daar ging hij naar toe voor vakantie. Ik begreep het helemaal en wenste hem en zijn vriendin een goede reis naar de zon.

De komiek Billy Connolly oorspronkelijk uit Glasgow had zijn moeder op bezoek in zijn woning in California. Ze reden rond in de auto en zijn moeder zei verwonderd: "Kijk, de zon schijnt vandaag, maar niemand heeft de was uitgehangen..." In Glasgow zou men dat onmiddellijk hebben gedaan als de zon eens scheen. Wales en waarschijnlijk ook Schotland: regen met een kleine kans op droge periodes....

Ik had niet zoveel haast nu. Ik was, eigenlijk plotseling, een etappe, of wat vooruit geraakt op de planning. Verdwaald en verdwaasd in mijn plannen en de mogelijkheden.

Richting Ashbourne. Zoals de bedoeling was geweest later in de week. Het zuiden van het Peak district. Ik heb in mijn "Eceat" brochure een adres staan, hierin de buurt. Het klinkt nogal veelbelovend: een leerproject en boerderij, met bed-en- breakfast en kampeermogelijkheid.

In Ashbourne ben ik omstreeks het middaguur. Ik neem koffie en een sandwich in een lunchroom aan een pleintje.

Het weer is afwisselend bewolkt, maar het is tot nu toe eigenlijk.... droog gebleven! Ik ga op weg naar Kniveton, aan de route Ashbourne - Matlock

De weg stijgt en daalt toch meer dan ik prettig vindt, soms is het weer zo steil dat ik moet lopen. Het is het zuiden van het Peak district. De afstand vandaag is 48 km, maar het gemiddelde is 12,7 km. per uur.

Een smal beekje stroomt en kruist het centrum in Kniveton. Er is een pub.

Het laatste winkeltje annex postkantoor is vier maanden geleden opgeheven. Kleine dorpen redden het niet. Tweede-woning bezitters komen alleen in het weekend. De inkopen worden gedaan per auto bij de grote supermarkten bij de steden. In Ashbourne voor de gezelligheid. Boerderijen staan leeg en worden gekocht door alternatievelingen, zoals in Kniveton op de farm, waar ik onderdak zoek.

Het is aan het eind van een weg een oprijpad op.

Het erf is een rommeltje van drie auto's, van drie loodsen, stallen. Er zijn drie mannen bezig in een werkplaats met meubels. Ik loop naar het huis en wordt door een blonde, aardige jonge vrouw welkom geheten. Ik mag in de keuken aan tafel gaan zitten en krijg koffie ingeschonken.

De gastvrouw praat melodieus, een beetje fee-achtige verschijning. Haar kinderen zitten in de kamer TV te kijken. Ze is warm en meelevend, begripvol en wil sfeer scheppen. Ze heeft geen kamers meer vrij. Maar kamperen kan natuurlijk ook en dat was mijn opzet, tenzij er een schappelijk prijsje kan worden gerekend voor een kamer.

De jonge vrouw heet Mary. Naast de feërieke uitstraling heeft ze iets van een vormingswerkster. Ze doet ook groepswork onder andere met de wichelroede om prehistorische vondsten te doen. Ik ga er niet op in, want het komt niet overtuigend op mij over. Ik weet ook niet of ze het 100% zuiver meent. Ik ken een boek van Jan den Hartog hierover en dat vond ik ook al niet geloofwaardig.

De keuken heeft sfeer, een grote schouw. Er is ook een man, waarvan ik me afvraag: is hij het manusje van alles, of juist de grote baas? Ik weet het niet, we gaan gewoon met elkaar om, of er geen rangen of standen zijn.

Dan blijkt dat er eigenlijk geen plaatsje is voor mijn tent. Ik kan een plekje zoeken bij de ponies, die dan uit de wei worden verwijderd. Het wordt een plekje in de schapenwei, die dan worden verweid. Er wordt een draad gespannen. Dan wordt ik alleen gelaten en na het verwijderen van schapekeutels zet ik de tent op. Het regent licht.

Tegen een uur of zes fiets ik naar het dorp naar de pub aan de hoofdstraat voor een warme maaltijd en een pint of twee. Er komt nog een gezin binnen ook voor een maaltijd.

Het eten is gedaan, de pinten zitten erin en dan moet je toch weer naar buiten. Het ontbreken van een "binnen" is eigenlijk het ergste wat je kunt hebben in Engeland (Schotland en Wales) als het record veel regent. In die zin passen deze landen bij elkaar, het regent er onmogelijk veel en vaak.

Je zoekt dat "binnen" als lowbudget reiziger in jeugdherbergen, als ze er zijn en nog iemand kunnen bergen.

Kniveton is een aardig dorp. De "pub" is eigenlijk nog de enige voorziening. Ik schuil in mijn tent, in mijn slaapzak. What else is there to do.... but count the sheepdroppings?

De boerderij van Mary en haar man is uit 1758. Er is echter wat nieuwbouw bij. Het erf is een georganiseerde janboel. Er zijn schapen ganzen en ponies. In een hoek staat een "magical mysterytourbus" te wachten op reparatie... Er worden ook groentes gekweekt.

Zaterdag 28-06-1997

Ik meld mij 's ochtends in de keuken bij Mary om te vragen naar de douche. Ze kijkt even vreemd op, maar besluit dan dat het toch wel logisch is dat kampeeders ook willen douchen.

Je moet even wachten tot de badkamer leeg is, zegt ze. Er is een betalende gast voor bed en breakfast. Dus wacht ik tot de badkamer wordt verlaten en ga dan na een minuut of vijf de trap op naar de badkamer waar je bovenaan de trap tegenaan loopt. Als ik weer beneden kom vraagt Mary wat ik denk te betalen voor de douche.

We komen uit op 50 p. (een half pond). De douche was dus niet inbegrepen bij het geld voor het kamperen in de tent. Ik kijk nog even rond op het erf. Ontdek een plastic tunnelkas met wat tomaten en courgettes.

De "magical" stadsbus staat op een leeg plekje naast een schuur. Ik ga inpakken.

Het regent als ik vertrek naar Matlock en wordt ingehaald door Mary met haar kinderen in de (Lada???)Skoda, op weg naar een activiteit voor de kinderen, het is zaterdag.

In een twistgesprek, dat ik meeluisterde, vroeg haar man haar te blijven om op de farm te werken.

Ik maak wat dia's van het kleine kerkje van Kniveton aan de als B geclassificeerde hoofdweg en ga dan op weg. Het is niet ver naar Matlock.

Ik denk er al te zijn, maar bemerk even later in Matlock Bath te zijn: een stadje net voor Matlock. Men spreekt van "the Matlocks". Matlock Bath was vroeger bekend van de spa's, heilzame baden met vanuit de grond opborrelend warm water.

Drukke winkelstraat met brede stoepen, huizen uit de 19e eeuw. Koffie in café in de hoofdstraat.

Na Matlock verlaat ik de zuidelijke uitlopers van het Peak-district en kom in vlak landschap. Af en toe een heuveltje, een helling, meer is het niet meer. Ik heb echt geen spijt dat ik buiten het Peak-district geraak zonder er veel van te hebben gezien. De energie is op.

De lust te klimmen en te ontdekken is zo'n beetje verdwenen. Vooral de lust om te klimmen met de fiets. Er uitgerend waarschijnlijk.

Ik fiets verder, kom in Tibshelf, waar de eerste Engelse aardolie omhoog werd gehaald. Ik eet in een buurtcafé een hamburger met frites. Het wordt gerund door moeder, dochter, schoonzuster. Een familiebijverdienste, denk ik, waar de eigenaren evenzeer zelf klant zijn. Er is een optocht waar ik de zin niet van begrijp, maar de hele buurt staat langs de weg. En men zwaait naar de kinderen, die er in meelopen. Om een uur of twee rij ik verder. Het stadje aan een lange hoofdstraat doet wat grauw aan. In Mansfield, een belangrijk streekcentrum, stap ik een super van Tesco binnen midden in het drukke centrum, vanwege de "fresh orange juice", die Tesco verkoopt zoals ik eerder had ontdekt. Maar wat ik meeneem smaakt heel veel minder, dan wat ik verwachtte. Toen verbleekten alle tot dan toe geconsumeerde pakken qua smaak met dat verse gekoelde pak. Echt vers sap, of van concentraat dat is het verschil! Ook in de prijs. Waarschijnlijk heb ik het verkeerde pak meegenomen. De reclame op de verpakking belooft altijd teveel en heeft mij misleid.

Ik koop een zaterdageditie van de "Guardian" en ben om een uur of vier op de camping in Old Clipstone, geroemd in de ANWB-gids. Het is een mooie camping en in de douchegebouwen brandt de CV, waarmee de camping zijn ANWB-gids vermelding eer aan doet. Over de radiator hang ik wat natte spullen, die na een uur droog zijn. Deze camping is tamelijk bezet vergeleken bij eerdere campings, maar toch nog rustig.

Het is die dag na elfen s'ochtends al droog geworden en er viel verder geen regen meer.

Ik lees dat het weer uitzonderlijk nat is voor juni: normaal is 65 mm en nu is er al 115 mm gevallen. De natste juni van de eeuw was 1982 met 129 mm. Die 115 mm werd genoteerd op 26 juni. Het oosten en het westen van Engeland hebben ook niet gelijke hoeveelheden neerslag, het globale beeld is er een van natter dan normaal.

Pas aan het eind van een lange, ongemakkelijke avond ontdek ik op de camping een recreatieruimte waar ik de hele avond TV had kunnen kijken, of op een stoel(!) de krant lezen. Ben ik nu een ervaren kampeerder of juist helemaal niet..!?

Op deze camping houdt men de Robin Hood legende in ere. Je kunt een bos in, helaas niet zo groot en we zijn ook niet ver van Nottingham.

Het Sherwood Forest was in de vroege middeleeuwen veel en veel groter. In Mansfield, een stad van 100.000 inwoners, wordt ergens in die drukke stad een plek aangewezen dat het midden van het oude woud moet aangeven.

De vroegere grenzen werden gevormd door enkele riviertjes: "a vast area which from the 13th century stretched from the River Trent in the south to the River Meden in the north and from the Doverbeck in the east to the River Leen in the west". Heel Nottingham lag in het woud. Ik heb het niet gezien, maar in Clipstone vind je de ruïnes van wat genoemd wordt "King John's palace", dat er overigens al stond voor hij koning werd. En het was het favoriete koninklijke jachtverblijf tot het einde van de Tudor heerschappij in 1603.

De Tudordynastie komt aan de macht in 1485 met Henry VII, zoon van Edmund, een halfbroer van Henry VI. Het graf van Edmund zag ik in de kathedraal van Saint Davids. De Tudors hebben hun oorsprong in Wales. De dynastie eindigt met de dood van Elisabeth I in 1603. Ze werden vooraf gegaan door de Plantagenets en opgevolgd door de Stuarts.

Sherwood Forest caravan park
Edwinstowe, Mansfield Nottinghamshire.
De camping kost 5,30 pond.

Zo was de situatie ten tijde van Robin Hood met de slechte sheriff van Nottingham en de boze King John:

Every town
has its ups and downs
sometimes ups
outnumber the downs
but not in Nottingham
I'm inclined to believe
if we were so down
we'd up and leave
we'd up and fly if we had wings for flyin'
can't you see the tears we're cryin'
can't there be some happiness for me
not in Nottingham

(Roger Miller /Disney movie; Robin Hood).

Zondag 29-06 – 1997

(Drie dagen in Lincoln).

Ik bel van Old Clipstone naar de jeugdherberg in Lincoln. Het lijkt me prettig om in Lincoln in een gebouw te slapen en niet in een tent. Een klein beetje luxe in zo'n stad en er bijhoren met de andere gasten. Maar de staf heeft de wekelijkse vrije dag en de herberg is gesloten vandaag. Neen, helaas... de rest van de week zijn ze volgeboekt. Dat weet ik dan al vast. Die

teleurstelling staat me niet te wachten als ik in Lincoln aankom, straks.

Het is een tamelijk lichte route. Bijna vlak. Een kilometer of 15 voor Lincoln eet ik in een wegrestaurant aan de A-57, het is een "Le petit chef".

Ik lees in de Sunday Express over "modified flowers", ofwel: gemanipuleerde planten. De hybride soorten.

"The fact that they cannot be pollinated is the key to their longlasting blooms".

"Flora for Fauna" heet de organisatie, die opkomt voor de belangen van de insecten, die afhankelijk zijn van het stuifmeel en de honing in de bloemen en die zij bij deze "versleutelde" bloemen niet aantreffen. De traditionele bloemen moeten weer in de tuinen worden aangeplant.(zoals: vingerhoedskruid, ridderspoor, monnikskap en kattekruid) .

Deze inheemse planten bieden de insectenwereld het voedsel, dat zij nodig hebben.

De economische en efficiënte produktie van de gemanipuleerde planten zorgt voor een drama op het microformaat van de insectenwereld.

Ik heb later om informatie gevraagd over deze "Flora for Fauna" en de achtergrond van deze actie (hoe bedreigend is dit voor de insectenwereld). In hun antwoord ging de organisatie hier niet op in. Er is een lijst met planten die beschermd zijn, En zij zijn aanwezig op het internet voor actuele informatie. De natuur, het groen dat we hebben in de tuin en het landschap is drastisch afgenomen. Akkerbouw is haast industrieel. Weiden zijn monotoon en weinig kleurig en fleurig. Als we planten in de tuin zetten zouden dat natuurlijke "botanische" soorten moeten zijn: Flora for fauna! Voor de bijen en hommels. De inheemse flora liefst, waar de insecten op ingesteld zijn.

Als ik planten koop bij Albert Heijn of op de markt, dan weet ik eigenlijk nog steeds niet, of ik insecten, bijen, daar een plezier meedoe. Herfasters vrij klein, maar rijkelijk bloeiend....Is dat gemanipuleerd? Is het botanisch? Is het natuurlijk? Hebben bijen er wat aan? Ik weet het niet. De "echte" herfstasters zijn een bron van nectar voor de bijen en hommels, maar worden ze met de rijkbloeiende supermarkvariant nu bedrogen?

In het anthropoceen gaat het om de goede show voor de mens, om de verkoop, niet om de ecologie, niet om de insecten. Ik hoop er het beste van....Op mijn fietstochten probeer ik altijd de wegberm te analyseren op voorkomende soorten. In Wales zag ik in de berm de steel met bessen van de aronsklek, in juni waren de bessen nog groen, later kleuren ze rood. Toen ik terugfietste van een fietstocht naar Denemarken kwam ik over de Holterberg. Langs een fietspad was een heel veld lilapaars gekleurd. Het was stil op de Holterberg en toen ik afstapte hoorde ik het gegons van de bijen. Zelfs op enige afstand. Later leerde ik dat dit Phacaelia was, bijgenaamd bijenbrood. De bijen reageerden op dit speciale inzaaien van een honingplant met een groot respons. Ik heb dit later nooit meer gezien of gehoord.

Vlak na "Le Petit Chef" verlaat ik de A 57. Ik reed op deze weg voor een brug, die ik moest hebben om de "river Trent" over te steken. Vervolgens neem ik de route via Skellingthorpe naar Birchwood. Over een akker en meerdere velden heen zie ik in de verte de kathedraal van Lincoln al liggen op de heuvel in de stad. Dat is van een afstand van een km. of 8 "as the crow flies" ofwel hemelsbreed.

Voor ik in de stad kom, in een buitenwijk van Lincoln vlak naast een park, vind ik een grote camping waar ik op een kleiner veld een plekje krijg.

De reis is bijna ten einde. Hull is in 1 dag te fietsen. Vandaag ben ik vroeg op de camping. Het is kwart over twee in de middag als ik mijn tent opzet en daarna de fiets eens zonder bagage kan gebruiken.

Bij een eerder bezoek maakte de kathedraal, schitterend gelegen op een heuvel boven de stad

oprijzend, een grote indruk. Ik ging op zoek naar dat standpunt, gelegen na een bocht en op de top van een hoogte waardoor er een vrij uitzicht kwam over de stad. Daarbovenuit de kathedraal, op een heuvel gelegen. Ik ging om te kijken of het nog steeds een overweldigende indruk zou maken.

De haast ontroerende ontdekking herhaalde zich niet. Voor het eerst Lincoln binnenrijden vanuit die richting en dan in een ogenschouw het hele beeld indrinken en je erover verwonderen, dat is de manier om ergens aan te komen. Wel dronk ik de beelden van de stad de drukte van het verkeer, de stilte van de kathedraal in. Het was goed om er weer te zijn en het weer te herkennen. Het magnifieke, overweldigende van de eerste ervaring was evenwel verdwenen.

Nu ik dit standpunt weer had gevonden begreep ik wel, dat voor een allereerste kennismaking, dat een heel goed standpunt was geweest. Je ziet de oude kathedraal in volle luister liggend, oprijzend boven de oude stad. Ik naderde vanuit het zuidwesten, de kathedraal is noord naar zuid gericht.

Ik ging terug naar het centrum. Nu rechtsom met een kleine omweg met het verkeer mee omhoog en niet rechtstreeks via "Steep Hill street" (veel te steil). En naar de kathedraal via de Pottersgate. Ik was nu aan het ene eind van de kathedraal gearriveerd. Rechts de "Lady's Chapel" met de typische overdreven steunberen.

Ik zette mijn fiets neer tegen het lage muurtje dat het kerkterrein scheidde van de omgeving, liep al fotograferend tot halverwege rond de kerk. Na enig tijd liep ik terug naar mijn fiets, waar ik mijn fototas had achtergelaten op het lage muurtje dat het kerkterrein afscheidde van de seculiere wereld. Ik liep op mijn schreden terug, maar vond niet wat ik zocht...

De tas was weg, met telelens en de normale lens en dia-rolletjes en met mijn aantekeningen. Wat ik overhad was de camera met groothoeklens.

Ik liep nogmaals de hele route van de Pottersgate en weer halverwege om de kerk en kapel, Weg! Dit zette enigszins een domper op mijn stemming, ik ging op zoek naar het Politiebureau. Onderwijl bedacht ik, dat mij dit op het platteland niet gebeurd zou zijn. Overigens verwijderde ik me de hele vakantietijd, al fotograferend en standpunten zoekend, van mijn fototas, die ik tijdelijk had neergezet en achtergelaten.

Op zondagavond was de afdeling gevonden voorwerpen gesloten, maar ik kon wel de bijzonderheden achterlaten. Kom morgenochtend, maar terug. Wie weet.

Ik belde P&O~lines om een dag eerder terug te kunnen, maar er werd niet opgenomen. Het was ongeveer half acht. De boot was al vertrokken, het kantoor gesloten vermoedelijk. Dit besluit om eerder terug te gaan, hing samen met de pech van de regen en de gesloten jeugdherbergen. Mijn planning klopte niet meer... ik had een dag over en de weersverwachting....? Dat zou wel niet veel beter worden.

Op de camping trof ik een jonge landgenoot met zijn tentje, die pas was gearriveerd en naar een vliegshow was wezen kijken.

In een winkeltje een paar honderd meter verder kocht ik een biertje en na wat praten met de buurman ging ik bijtijds naar bed. De dagafstand was gering, nog geen vijftig kilometer. Ik had mij nog niet geheel en al verzoend met mijn verregende lot, al was het vandaag redelijk weer met af en toe wat zon. Dat ik nu ook nog mijn fototas kwijt was, had ik toch niet verdiend, vond ikzelf.

De dagafstand was gering, nog geen vijftig kilometer.

De camping was in een park in een voorstad van Lincoln. Vanuit de tent keek je op de lichten van de torenflats opzij van de kampweide. Achter ons de donkerte van de hoge bomen in het park.

Om een uur of vier 's nachts werd ik wakker.

Het regende.

Maandag 30 juni.

It's raining
raining in my heart...
oh misery
what's gonna become of me
I tell my blues
they mustn't show
but soon these tears
are bound to flow
Cause it's raining
Raining in my heart
Raining in my heart
Raining in my heart

In de song van Buddy Holly geeft de weerman een heel ander beeld van het weer dan in zijn beleving, maar voor mij viel die beleving, helaas volkomen samen met het voorspelde weerbeeld van langdurige regen.

Zo tegengesteld aan het beeld van vakantie:

the sun is out
the sky is blue
There is not a cloud
to spoil the view...
(but it's raining
raining in my heart).

Om een uur of vier 's nachts werd ik wakker. *Het regende.*

Ik kroop uit mijn slaapzak en klom over de lage houten afscheiding het bos in om mijn blaas te ledigen. Ik sloot me weer op in mijn warme slaapzak. Op mijn dunne isoleermatje lag ik toch behaaglijk nu het buiten zo regende.

Om een uur of acht stond ik op. *Het regende nog steeds.*

De douches waren een kleine honderd meter verder.

Ik ontbeet en vertrok naar het politieburo. Een blonde vrouw van even in de dertig bemande het loket van gevonden voorwerpen, Ze was zeer meelevend, empatisch, Ze sprak met een vet Lincolns accent, die haar charme verhoogde. De tragiek van het verliezen van een kostbaar voorwerp kwam volledig tot zijn recht. Ik voelde me volkomen serieus genomen.

De fototas was gevonden! Maar lag niet op het buro, een mevrouw had de tas thuis en opgebeld, dat zij deze had gevonden.

Ik legde uit, dat ik graag snel over de tas beschikte, omdat ik Lincoln weer wilde verlaten, liefst vandaag. De meelevende agente ging het regelen, misschien zelfs nog een paar collega's langs sturen bij de mevrouw die de tas had. Ik moest om een uur of twaalf maar terug komen. Ik besloot naar de kathedraal te gaan, Binnen was het in ieder geval droog. (*Het regende*)

De kathedraal wordt voortdurend gerestaureerd en onderhouden tegen hoge kosten en het dak liet geen regen door. De diafilm in mijn camera was nog niet vol en ik kon dus mijn programma voortzetten, ondanks dat ik niet over de resevefilmrolletjes kon beschikken in de

fototas. Ik liep door de kathedraal. Dronk koffie in het zaaltje voorbij de kapel. Liep de trap op naar de bibliotheek, maar begreep , dat deze niet open stond voor onaangekondigde bezoekers. Na een uur of wat verliet ik de kathedraal en stapte op de bus van de **Lincoln citytour**.

De regen sloeg naar binnen door de opgang naar het open dek boven. Ik was de enige passagier. De vrouwelijke gids besloot de microfoon weg te leggen en mij een "VIP treatment" te geven. Ze ging tegenover me zitten als een Lincolnse "geisha", ik schatte haar evenwel in als een afgezant van New Labour (and old for that matter). Ze vertelde over de Romeinen en over de universiteit, die Lincoln weer op moest stuwen in de vaart der volkeren. En over de kathedraal.

We reden langs de overgebleven Romeinse poort, ze wees waar de oude haven was, aangelegd door de Romeinen, Onderweg kwam er nog even een oudere dame het samenzijn verstoren, maar ze stapte een paar haltes verder weer uit. Maar echt gezellig wilde het niet worden, ondanks de persoonlijke aanpak en ik bedankte mijn gids - die misschien had gehoopt de rit niet te hoeven maken omdat de langdurig geopende hemelsluizen de toeristen wegjoegen - en verliet de bus.

Mijn fiets stond nog aan een paal gesloten en ik liep door de **Romeinse poort** naar een pub daar vlakbij. Hier had ik twee jaar geleden al eens een kop koffie gedronken, wachtend tot het droog werd. Aan de muur hingen foto's van Lincolnse burgers, als Romeinen uitgedost in een optocht. Deze foto's hingen er twee jaar geleden ook al. Nu wist ik dat je in een pub ook gewoon een hamburger kon bestellen en dat deed ik.

Er was op mij na niemand. Het meubilair was onveranderd. Aan de muur hingen de zwart-wit foto's van de Romeinse optocht. De kunstleren banken waren hier en daar met tape beplakt tegen de scheuren. Volgens mij was dat twee jaar eerder ook al het geval.

De poort gebouwd door de Romeinen, is de enige poort uit die tijd in Engeland waar nog steeds verkeer onderdoor gaat. En zo komt het, dat er een foto bestaat van een vrachtwagen, die deze tweeduizend jaar oude poort ontzet en beschadigd door zijn hoge lading. Daar is evenwel niets meer van te zien, de poort is hersteld.

Ik zocht het politieburo weer op.

Ik voelde mij al een beetje thuis op het buro. Een ontdane man van een jaar of vijftig zat onrustig op een bankje. "they mustn't shout at me", zei hij geagiteerd tegen de agent achter het loket. De agent beaamde dat, maar zei dat hij weinig kon doen. "I'll give you money, if you make them stop shouting at me". De agent zei: Look, Brian, we can give them a call and check, but that is all I'm

afraid". O, yes, You must come", zei Brian. Brian was van de kaart en misschien enigszins getikt, maar misschien waren zijn problemen wel echt: iets met huisgenoten of burenen...?

De aantrekkelijke, empatische vrouw kwam terug van de lunch met een mannelijke collega. Ik zag ze het buro ingaan en dacht: bofkont! Even later zei ze vanachter het loket: Oh, yes, I got it, you want to leave and you haven 't got your camerabag!" "Whaddashame. Zo empatisch! (ik moest denken aan een song met het zinnetje: ah, you vex me, you vex me) Nog geen tas! De mevrouw was aan het werk en kwam pas 's avonds thuis, ze kon niet beloven, dat ze tijd had om naar het politieburo te gaan. Ik kon 's avonds nog eens proberen.

Ik liep het stadscentrum in. De film in de camera was vol en nu moest ik maar een nieuw rolletje kopen. Nu mijn reserverolletjes onbereikbaar waren. *Het regende onophoudelijk*. Vanavond wilde ik naar de "evensong" in de kathedraal. In een boekhandel vond ik in de opruiming een "hymn book". Een samenstelling uit verschillende psalmboeken in gebruik in de Engels sprekende wereld, met als bedoeling alle andere overbodig te maken. Blijkbaar was dat niet gelukt en lag het hier voor twee pond. Veel van de "hymns" uit de dienst kon je hier

terugvinden, maar onder een ander nummer. Een echt "hymnbook" uit de anglicaanse kerk kostte misschien wel twintig pond. Voor twee pond kon ik dus kennis nemen van veel van de beroemde gezangen.

Het centrum van Lincoln was ondanks het slechte weer tamelijk druk. Ik liep door een overdekt winkelcentrum aan een gracht ("Waterside"). Ik at een sandwich, nam wat jus d'orange. En wachtte op de "evensong" om zes uur. *Het regende nog steeds.*

De ticket van vanochtend was nog steeds geldig, ik liep de kathedraal in en door naar het midden, naar het omsloten koor.

Er waren welgeteld drie buitenstaanders met mij erbij. Verder was het een ritueel van de kerk en zijn beambten. In een kathedraal worden de religieuze rituelen dagelijks uitgevoerd, ook als er geen gelovigen de dienst bijwonen. Dit hoort tot de plichten van de plaats waar de bisschopszetel zich bevind. (zetel = cathedra).

Het koor op maandag was uitsluitend een mannelijke aangelegenheid. De dienst was veel plichtmatiger en minder doorleefd dan in St. Davids met zijn gemengde koor en een groot aantal bezoekers toen, mede omdat het zondag was.

Na de dienst ging ik, nog steeds in de regen, naar een telefooncel om P&O Ferry lines te bellen of ik morgen mee terug kon in plaats van woensdag. Er werd niet opgenomen. De ferry was zojuist, omstreeks dit tijdstip, afgevaaren en het kantoor had geen reden nog open te zijn. Ik fietste terug naar de camping, verdwaalde een stukje, maar kwam er dan toch. Ook meende ik een filmrolletje kwijt te zijn, maar vond dat later terug. Al met al had ik toen even het idee dat er niks meer wilde lukken.

Aangezien het vandaag nog juni was, was nu het regenrecord dik gebroken.

Op de camping sprak ik met mijn jonge Nederlandse buurman, die na de ontluisterende regen zijn vakantie in Engeland had opgegeven - waar hij had toch geen omliggende plannen voor had gehad -en morgen terug zou gaan naar Nederland.

Hij kon dan in het weekend naar een vliegshow in Moergestel. Hij had wél op tijd gebeld met het kantoor van P&O.

Mijn tent was *na een uur of vijftien in de regen* niet echt gaan doorlekken, alleen was er een kleine plas op het grondzeil aan één zijde onder het dunne kunstschuim slaapmatje. Ik maakte het doek vrij van aanraking met bagage en zag dat de binnentent vanaf de nok naar beneden vochtig was geworden zonder evenwel door te lekken. Waar het dak van de buitentent op de stokken rustte werd iets vocht doorgegeven naar de binnentent. Niets aanraken en je bleef droog. Het werd een vroeg slapen gaan. *In de loop van de nacht stopte de regen.*

De volgende ochtend probeerde de zon al spoedig over de bomen heen op onze tenten te schijnen. Na een uurtje konden de natte spullen over het hek. De slaapzak bovenop de tent gelucht. Ik rekende voor de tweede keer af met de opzichter van de gemeente, Nu was het een jonge man, die een uurtje kwam controleren. De vrouwelijke opzichteres liep op de camping rond. Gisteren had ik al gemerkt, dat ze erg aardig was. Je kon merken, dat deze mensen niet de eigenaars waren, maar gewoon in dienst van de gemeente.

In de zomer moest deze camping wel snel vol zijn, zelfs nu was er al weinig plaats over.

De jeugdherberg die ik vanaf Old Clipstone had gebeld, was op zondag gesloten. Op mijn vraag of ik dan maandag kon komen was het antwoord, dat ze de hele week waren volgeboekt. Niet iets om in je planning op te rekenen, die jeugdherbergen, zoals ik tot mijn schade had ondervonden.

Toch prachtige instellingen voor de low-budge traveller... als je geluk had. (Zoals in Llandeussant, Broad Haven, St. Davids. Ik weet niet wat er van mijn vakantie was geworden, als in dat stadium de jeugdherbergen al niet meer hadden gedaan wat ze moesten doen- en waarom je er lid van was-: je herbergen)

Dinsdag 1 juli 1997.

Voor de zoveelste keer reed ik naar het bruisende centrum van Lincoln. De kathedraal op de heuvel nog steeds in zicht.

Mijn fototas was op het politiebureau!

Ik vroeg om het adres van de vinder om haar een bedankje te sturen.

Dat bedankje versturen deed ik de volgende dag in Market Rasen zo'n 35 km ten noorden van Lincoln.

Morgen, woensdag, was de vertrekdatum van de ferry uit Hull. Op de heenweg was ik met HSS Discovery aangekomen in Harwich en vertrokken uit Hoek van Holland. De ferry uit Hull zou afmeren in een haven bij Rotterdam -op Rozenburg- en ik zou aan boord slapen. Op de heenreis was dat niet nodig de HSS deed er ruim 4 uur over. De P&Oferry vertrok om een uur of zes 's avonds, meen ik en dan kwam je de volgende dag om een uur of 8 in de ochtend aan.

Het was nog betrekkelijk vroeg en ik bezocht het kasteel tegenover de kathedraal bovenop de heuvel. Castle hill. Het was gebouwd door de Normandiërs ("Nearly 1,000 years old, Lincoln Castle was built by William the Conqueror on the site of a Roman fort in 1068") en in 1822 werd het in gebruik genomen als gevangenis. De gids deed ons nog eens uit de doeken dat het gevangeniswezen in de 19e eeuw streng was en geen pretje, om niet te zeggen onmenselijk. De gevangenen bleven 22 en een half uur in de cel en als ze anderhalf uur rondjes liepen kregen ze een masker op, zodat ze onderling geen contact hadden. Tijdens de preek op zondag had iedere gevangene een eigen stoel en werd afgeschermd van de anderen, met uitsluitend zicht op de dominee. Van die dingen, zeg maar.

Rondlopend over de muren van het kasteel genoot ik van de zon. Het was droog! Je had een mooi uitzicht op de torens van de kathedraal. De eerste twee aan weerszijden van het grote frontaal. De derde toren stond in het hart van het kruis.

Aan alles komt een eind. Het was dinsdag, dit was de derde dag in Lincoln, echt uitzonderlijk, drie dagen op een plaats. Ik vertrok mét mijn fototas en de filmrolletjes en de aantekeningen.

Om een uur of 7 's avonds vond ik een camping in Walesby even buiten Market Rasen.

Het was er rustig. De volgende morgen had ik de hele dag om naar Hull te fietsen na eerst het bedankje met de chocola van Cadbury op de post te doen voor het wegsnaaien...sorry, voor het onder de hoede nemen van de fototas.

Nog een km. of 40 dan was ik bij de ferry in Hull.

Woensdag 2 juli 1997

De camping in Market Rasen (Walesby) lag even buiten het dorp. Walesby Woodlands Caravan Park. Er kwam later nog een gast met de auto die zijn tent opzette.

Je hebt allerlei campings in Engeland. Twee jaar geleden kwam ik met een fietstocht op een camping, waar de eigenaar met zijn vrouw tot onze verbazing (we waren met z'n tweeën), een

tentje ging opzetten toen wij naar het toilet vroegen. Hij plaatste daar een kampeertoiletemmer in. We waren enigszins gegeneerd en besloten om er geen gebruik van te maken.

De volgende morgen vond ik het toch handig dat die WC er stond. Mijn kameraad wilde meteen ergens koffie drinken de volgende dag om een toilet te bezoeken. Hij was licht verontwaardigd toen hij begreep dat ik geen haast had meer had, zoals hij.

Er kwam nog een "late arrival" aan, maar verder was er geen afleiding.

Lincolnshire is een landbouwprovincie en vrij vlak, je kon er goed fietsen. Het was vandaag droog gebleven met een zonnetje. Ik bladerde nog even in mijn unieke "hymnboek", dat alle andere overbodig zou hebben gemaakt, maar dat nu een souvenir was en sliep ontspannen in. Naar Hull was vooral eerst de Humberbridge bereiken en deze oversteken. Je voelt de trillingen van de vrachtwagens, kijkt neer op het brede estuarium van de Humber en na een anderhalve kilometer ben je er overheen.

In Hull moest ik het postkantoor opzoeken want een gedeelte van mijn bagage moest hier "poste restante" zijn aangekomen vanuit Aberystwyth.

Ik vond het hoofdpstkantoor in het centrum van Hull, maar de bagage was er niet. Ik moest naar een ander postkantoor, maar werd weer teruggestuurd. Na wat overleg moest ik mij begeven naar Sutton Fields Industrial Estate, waar mijn pakket lag bij het "main delivery and distribution centre". Ik had grote mazzel dat ik mee kon rijden met een chauffeur achter in zijn "van". Een chauffeur van Cityservice verhuizingen die op zijn route hier toch langs moest.

Had hij dit niet gedaan dan had ik nog 10 km. extra moeten fietsen en zoeken. Het was mijn geluk en hij wilde er niets voor hebben.

Had ik tijd voor dit gedoe? Nou ja liever niet. Rondkijken in Hull kon ik wel vergeten verder. Nu vanuit het noorden van de stad naar de ferryhaven, want de vakantie moest niet nog langer gaan duren doordat ik de ferry ging missen....

Aankomst bij de ferryport half vier. Ik voegde mij gelijk maar in de rij om in te schepen. Half vijf begint het inschepen nadat de aangekomenen uit Rotterdam de haven uitrijden.

Aan boord zit ik om 19.00 uur in de bioscoop en kijk de film "Dante's peak". Het is weer eens wat anders dan fietsen in de regen en een avond in de tent met een boek.

Slaapplaats was al geregeld en een ticket voor het ontbijt eveneens. Easy.....

De overtocht duurt ongeveer van inschepen tot ontschepen 12,5 uur.

Donderdag 3 juli 1997.

Een ontbijt aan boord. De eetzaal loopt vol en de kelners kijken of je al klaar bent....

Ontruimen je tafel als je even niet aan het eten bent.... De volgende gasten moeten aan tafel kunnen.

Je niet laten opjagen. Blad met eieren en bacon, toast. Yoghurtje en sinasappelsap. Meer toast, wat jam. Worstjes en gebakken tomaat. Koffie erbij. Of een pot thee. Alles afgehaald bij het buffet. Iedereen in de zaal heeft een ontbijtticket.

Ik sprak gisteravond met een reiziger. De eurotunnel en de HSS van Hoek van Holland zijn voor hem allemaal niet nodig. Rustig aan boord eten en slapen en dan uitgerust op weg. Beter reizen kan niet. Die tijdsbesparing en versnelling van de HSS en de eurotunnel dat hoeft voor hem niet.

Ik heb geen reden om het met hem oneens te zijn. Al heb ik jaren later nog wel eens van het veer bij Duinkerken gebruik gemaakt. Dan ben je ook in 3,5 uur over. Bovendien is de prijs niet slecht via Duinkerken. Op dit moment had ik daar geen weet van. Ik was een fietser en niets anders.

Stena lines heeft later de Discovery uit de vaart genomen, vanwege het hoge brandstofgebruik en om omdat waarschijnlijk veel van hun reizigers er net zo over dachten als de ferry reiziger die ik sprak.

Om half tien zijn we aangemeerd in Rozenburg in de haven van P&Olines. Op Rozenburg over het fietspad langs de weg – je mist dat in Engeland en Wales - de haven uit richting het veer naar Maassluis.

In Maassluis eerst naar het postkantoor. Die 100 km. naar huis ga ik niet overbeladen op pad.

Ik dump nog meer bagage dan in Engeland in een pakket "poste restante" naar Baarn.

Dat is geregeld. Nu door Schiedam, Rotterdam, naar Moordrecht.

Het is tijd voor koffie en lunch, Hoewel de dorpskern nog wel kleine oude huisjes heeft mis ik wat sfeer en een goede konditorei. Dat vind je hier ook niet, zo vlak bij de Rotterdamse bedrijvigheid.

Gauw verder, pas in Oudewater kun je goed restaureren, naar mijn smaak. In het oude centrum. Ik neem een milkshake en kijk met genoegen naar wat gevels uit de 17e eeuw.

Verder langs de Hollandse IJssel tot de afslag naar Harmelen. Het weer is goed, niet 100% zonnig, maar in ieder geval is het droog. Het valt mij eigenlijk lang deze tocht voor ik weer op bekend terrein ben.

Richting Portengen, dan Breukelen en nu kan ik de kilometers aftellen, Nieuw Loosdrecht, Lage Vuurse.

In Baarn om half zeven, denk ik. Eigenlijk wat later dan ik had verwacht.

In 1997 zijn de winkels nog niet open tot 20.00 uur. Het is ook geen vrijdagavond.

In de snackbar wordt het geen fish and chips, maar iets van frites, een bal gehakt...

Van de laatste dag heb ik geen foto's en geen aantekeningen.

Wel zag ik het Groene Hart, luid en duidelijk kloppend, langs de Hollandse IJssel.

De maandag na mijn terugkeer ging ik op het postkantoor (dat bestond toen nog!) mijn doos met spullen ophalen. De doos had ik in Maassluis in de supermarkt gevonden. In Maassluis had ik op het postkantoor de spullen ook opgestuurd.

Ik dacht er in het weekend aan op de weegschaal te gaan staan en dankzij het fietsen en met dank aan de "fish and chips" woog ik nog steeds 92 kg.